

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
IV <i>Zawiadomienia</i>		
ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ		
Trybunał Sprawiedliwości		
2009/C 82/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 69 z 21.3.2009.	1
V <i>Ogłoszenia</i>		
POSTĘPOWANIA SĄDOWE		
Trybunał Sprawiedliwości		
2009/C 82/02	Sprawa C-110/05: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 28 — Pojęcie „środków równoważnych z ograniczeniami ilościowymi w przywozie” — Zakaz ciągnięcia przyczep motorowerem, motocyklem, motocyklem trzykołowym i pojazdem czterokołowym na terytorium jednego z państw członkowskich — Bezpieczeństwo ruchu drogowego — Dostęp do rynku — Przeszkoda — Proporcjonalność)	2
2009/C 82/03	Sprawa C-301/06: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 lutego 2009 r. — Irlandia przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 2006/24/WE — Zatrzymywanie generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem usług łączności elektronicznej — Wybór podstawy prawnej)	2

2009/C 82/04	Sprawa C-45/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 10 WE, 71 WE i 80 ust. 2 WE — Bezpieczeństwo na morzu — Kontrola statków i obiektów portowych — Umowy międzynarodowe — Odpowiednie kompetencje Wspólnoty i państw członkowskich)	3
2009/C 82/05	Sprawa C-138/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen — Belgia) — Belgische Staat przeciwko N.V. Cobelfret (Dyrektywa 90/435/EWG — Artykuł 4 ust. 1 — Bezpośrednia skuteczność — Uregulowanie krajowe dotyczące unikania podwójnego opodatkowania wypłacanych zysków — Odliczenie kwoty wypłaconych dywidend od podstawy opodatkowania spółki dominującej jedynie, jeżeli spółka ta osiągnęła podlegające opodatkowaniu zyski)	3
2009/C 82/06	Sprawa C-185/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez House of Lords — Zjednoczone Królestwo) — Allianz SpA, dawniej Riunione Adriatica Di Sicurtà SpA oraz Generali Assicurazioni Generali SpA przeciwko West Tankers Inc. ([Uznawanie i wykonywanie zagranicznych orzeczeń arbitrażowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Zakres stosowania — Właściwość sądu państwa członkowskiego w zakresie wydawania wobec strony zakazu wszczynania lub dalszego prowadzenia postępowania przed sądem innego państwa członkowskiego ze względu na niezgodność takiego postępowania z zapisem na sąd polubowny — Konwencja nowojorska])	4
2009/C 82/07	Sprawa C-339/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Rechtsanwalt Christopher Seagon jako syndyk w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku spółki Frick Teppichboden Supermärkte GmbH przeciwko Deko Marty Belgium NV (Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Postępowanie upadłościowe — Sąd właściwy)	4
2009/C 82/08	Sprawa C-466/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Düsseldorf — Niemcy) — Dietmar Klarenberg przeciwko Ferrotron Technologies GmbH (Polityka społeczna — Dyrektywa 2001/23/CE — Przejęcie przedsiębiorstwa — Ochrona praw pracowniczych — Pojęcie „przejęcia” — Umowne przeniesienie własności części zakładu na inne przedsiębiorstwo — Niezależność organizacyjna po przeniesieniu własności)	5
2009/C 82/09	Sprawa C-475/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek od energii elektrycznej — Dyrektywa 2003/96/WE — Artykuł 21 ust. 5 akapit pierwszy — Moment, w którym podatek staje się wymagalny)	5
2009/C 82/10	Sprawa C-515/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Niderlandy) — Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie przeciwko Staatssecretaris van Financiën (Szósta dyrektywa VAT — Towary i usługi zaliczone do aktywów przedsiębiorstwa do celów czynności podlegających opodatkowaniu i czynności niebędących czynnościami podlegającymi opodatkowaniu — Prawo do bezpośredniego i pełnego odliczenia podatku zapłaconego przy nabyciu takich towarów i usług)	6
2009/C 82/11	Sprawa C-67/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Margarete Block przeciwko Finanzamt Kaufbeuren (Swobodny przepływ kapitału — Artykuły 56 WE i 58 WE — Prawo spadkowe — Uregulowanie krajowe niepozwalające na zaliczenie na poczet podatku od spadku należnego w państwie członkowskim, w którym zamieszkiwał właściciel dóbr w chwili śmierci, podatku od spadku zapłaconego przez spadkobiercę w innym państwie członkowskim, gdy przedmiotem spadku są wierzytelności kapitałowe — Podwójne opodatkowanie — Ograniczenie — Brak)	6

2009/C 82/12	Sprawa C-93/08: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts) — Schenker SIA przeciwko Valsts ieņēmumu dienests (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 — Artykuł 11 — Uproszczona procedura pozostawienia towarów do zniszczenia — Upřednie ustalenie, że doszło do naruszenia prawa własności intelektualnej — Kara za wykroczenie)	7
2009/C 82/13	Sprawa C-224/08: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 10 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/100/WE — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	7
2009/C 82/14	Sprawa C-282/08: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — Brak transpozycji w przepisany terminie)	8
2009/C 82/15	Sprawa C-293/08: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/83/WE — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	8
2009/C 82/16	Sprawa C-488/08 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 8 września 2008 r. w sprawie T-373/06 Matthias Rath przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, wniesione w dniu 12 listopada 2008 r. przez Matthiasa Ratha	9
2009/C 82/17	Sprawa C-489/08 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 8 września 2008 r. w sprawie T-374/06 Matthias Rath przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, wniesione w dniu 12 listopada 2008 r. przez Matthiasa Ratha	9
2009/C 82/18	Sprawa C-545/08: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczypospolitej Polskiej	10
2009/C 82/19	Sprawa C-559/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 26 listopada 2008 r. w sprawie T-100/06 Deepak Rajani (Dear!Net Online) przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 9 lutego 2009 r. przez Deepaka Rajaniego (Dear!Net Online)	10
2009/C 82/20	Sprawa C-3/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Gent (Belgia) w dniu 8 stycznia 2009 r. — Erotic Center BVBA przeciwko Państwu Belgijskiemu	11
2009/C 82/21	Sprawa C-4/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 15 października 2008 r. w sprawie T-160/04 Potamianos przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 stycznia 2009 r. przez Gerasimosa Potamianosa	11
2009/C 82/22	Sprawa C-19/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 15 stycznia 2009 r. — Wood Floor Solutions Andreas Domberger GmbH przeciwko Silva Trade, SA	12
2009/C 82/23	Sprawa C-20/09: Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	12
2009/C 82/24	Sprawa C-22/09: Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	13
2009/C 82/25	Sprawa C-25/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővarosi Bíróság, Węgry, w dniu 19 stycznia 2009 r. — Sió-Eckes Kft przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve	13

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 82/26	Sprawa C-27/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 4 grudnia 2008 r. w sprawie T-284/08 People's Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie Unii Europejskiej wniesione w dniu 21 stycznia 2009 r. przez Republikę Francuską	14
2009/C 82/27	Sprawa C-30/09: Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	15
2009/C 82/28	Sprawa C-31/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővarosi Bíróság (Węgry) w dniu 26 stycznia 2009 r. — Nawras Bobol przeciwko Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal	15
2009/C 82/29	Sprawa C-35/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 28 stycznia 2009 r. — Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate przeciwko Paolowi Speranzy	16
2009/C 82/30	Sprawa C-36/09 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 14 listopada 2008 r. w sprawie T-45/08 Transportes Evaristo Molina przeciwko Komisji, wniesione w dniu 28 stycznia 2009 r. przez Transportes Evaristo Molina S.A.	16
2009/C 82/31	Sprawa C-37/09: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	17
2009/C 82/32	Sprawa C-38/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 19 listopada 2008 r. w sprawie T-187/06 P Ralf Schröder przeciwko Wspólnotowemu Urzędowi Ochrony Odmian Roślin, wniesione w dniu 29 stycznia 2009 r. przez Ralfa Schrödera	17
2009/C 82/33	Sprawa C-47/09: Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	18
2009/C 82/34	Sprawa C-48/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 12 listopada 2008 r. w sprawie T-270/06 Lego Juris A/S przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 2 lutego 2009 r. przez Lego Juris A/S. Drugą stroną postępowania, interwenientem w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji jest Mega Brandy, Inc.	19
2009/C 82/35	Sprawa C-50/09: Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii	19
2009/C 82/36	Sprawa C-51/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 grudnia 2008 r. w sprawie T-212/07 Harman International Industries, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 3 lutego 2009 r. przez Barbarę Becker	20
2009/C 82/37	Sprawa C-54/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 11 grudnia 2008 r. w sprawie T-339/06, Grecja przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 6 lutego 2009 r. przez Republikę Grecką	21
2009/C 82/38	Sprawa C-68/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 grudnia 2008 r. w sprawie T-471/04 Georgios Karatzoglou przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy wniesione w dniu 16 lutego 2009 r. przez Georgiosa Karatzoglou	21
2009/C 82/39	Sprawa C-69/09 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 26 listopada 2008 r. w sprawie T-393/06 Makhteshim-Agan Holding BV i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 14 lutego 2009 r. przez Makhteshim-Agan Holding BV, Makhteshim-Agan Italia Srl, Magan Italia Srl	22

Sądu Pierwszej Instancji

2009/C 82/40	Sprawa T-265/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 lutego 2009 r. — Lee/DE przeciwko OHIM — Cooperativa italiana di ristorazione (PIAZZA del SOLE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego PIAZZA del SOLE — Wcześniejsze słowne krajowe i międzynarodowe znaki towarowe PIAZZA i PIAZZA D'ORO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Brak podobieństwa oznaczeń)	23
2009/C 82/41	Sprawy połączone T-359/07 P do T-361/07 P: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 20 lutego 2009 r. — Komisja przeciwko Bertolete i in. (Odwołanie — Służba publiczna — Pracownicy kontraktowi OIB — Dawni pracownicy najemni podlegający prawu belgijskiemu — Zmiana reżimu mającego zastosowanie — Decyzja Komisji określająca poziom wynagrodzenia — Równość traktowania)	23
2009/C 82/42	Sprawa T-229/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 lutego 2009 r. — Vitro Corporativo przeciwko OHIM- Vallon (√) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	24
2009/C 82/43	Sprawa T-126/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 lutego 2009 r. — Okalux przeciwko OHIM — Ondex (ONDACELL) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Nieuiszczenie opłaty za sprzeciw — Decyzja uznająca sprzeciw za niewniesiony — Odwołanie oczywiście pozbawione podstawy prawnej)	24
2009/C 82/44	Sprawa T-352/08R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 stycznia 2009 r. — Pannon Hőerőmű Zrt. przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Decyzja Komisji stwierdzająca niezgodność ze wspólnym rynkiem pomocy państwa przyznanej przez Węgry na rzecz niektórych producentów energii elektrycznej w postaci umów kupna energii elektrycznej — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru — Wyważenie wchodzących w grę interesów)	25
2009/C 82/45	Sprawa T-511/08 R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 stycznia 2009 r. — Unity OSG FZE przeciwko Radzie i EUPOL Afganistan (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Odrzucenie oferty — Wniosek o zawieszenie wykonania — Utrata szansy — Brak pilnego charakteru)	25
2009/C 82/46	Sprawa T-442/08: Skarga wniesiona w dniu 3 października 2008 r. — CISAC przeciwko Komisji	25
2009/C 82/47	Sprawa T-591/08: Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2008 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji	26
2009/C 82/48	Sprawa T-8/09: Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2009 r. — Dredging International i Ondernemingen Jan de Nul przeciwko EMSA	27
2009/C 82/49	Sprawa T-17/09: Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2009 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji	27
2009/C 82/50	Sprawa T-27/09: Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2009 r. — Stella Kunststofftechnik przeciwko OHIM — Stella Pack (Stella)	28
2009/C 82/51	Sprawa T-28/09: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2009 r. — Park przeciwko OHIM — Bae (PINE TREE)	29
2009/C 82/52	Sprawa T-30/09: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2009 r. — Engelhorn przeciwko OHIM — The Outdoor Group (peerstorm)	29

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 82/53	Sprawa T-33/09: Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2009 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji	30
2009/C 82/54	Sprawa T-36/09: Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2009 r. — dm-drogerie markt przeciwko OHIM — Distribuciones Mylar (dm)	30
2009/C 82/55	Sprawa T-40/09: Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2009 r. — Advance Magazine Publishers przeciwko OHIM — Selecciones Americanas (VOGUE CAFÉ)	31
2009/C 82/56	Sprawa T-41/09: Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2009 r. — Hipp & Co przeciwko OHIM — Nestlé (Bebio)	32
2009/C 82/57	Sprawa T-51/09: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2009 r. — Komisja przeciwko Antiche Terre	32
2009/C 82/58	sprawa T-52/09: Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2009 r. — Nycomed Danmark przeciwko Europejskiej Agencji Leków	33
2009/C 82/59	Sprawa T-58/09: Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2008 r. — Schemaventotto przeciwko Komisji	34
2009/C 82/60	Sprawa T-344/02: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 lutego 2009 r. — Air One przeciwko Komisji	35
2009/C 82/61	Sprawa T-4/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 stycznia 2009 r. — EMSA przeciwko Portugalii	35

Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej

2009/C 82/62	Sprawa F-38/08: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 17 lutego 2009 r. — Liotti przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery — Postępowanie w sprawie oceny za rok 2006 — Reguły oceny stosowane przez oceniających)	36
2009/C 82/63	Sprawa F-51/08: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 17 lutego 2009 r. (pierwsza izba) — Stols przeciwko Radzie (Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za rok 2007 — Porównanie osiągnięć — Oczywisty błąd w ocenie)	36
2009/C 82/64	Sprawa F-40/08: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 3 lutego 2009 r. — Carvalhal Garcia przeciwko Radzie (Służba publiczna — Byli urzędnicy — Wynagrodzenia — Dodatek edukacyjny — Odmowa przyznania — Skarga wniesiona po terminie — Oczywista niedopuszczalność)	36
2009/C 82/65	Sprawa F-09/09: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2009 r. — Vicente Carbajosa i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	37
2009/C 82/66	Sprawa F-10/09: Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2009 r. — Moschonaki przeciwko Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy	37

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2009/C 82/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Dz.U. C 44 z 21.2.2009.

Dz.U. C 32 z 7.2.2009.

Dz.U. C 19 z 24.1.2009.

Dz.U. C 6 z 10.1.2009.

Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-110/05) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 28 — Pojęcie „środków równoważnych z ograniczeniami ilościowymi w przywozie” — Zakaz ciągnięcia przyczep motorowerem, motocyklem, motocyklem trzykołowym i pojazdem czterokołowym na terytorium jednego z państw członkowskich — Bezpieczeństwo ruchu drogowego — Dostęp do rynku — Przeszkoda — Proporcjonalność)

(2009/C 82/02)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Recchia i F. Amato, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włosa (Przedstawiciele: I.M. Braguglia, pełnomocnik i M. Fiorilli, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 28 WE — Prawo krajowe zakazujące ciągnięcia przyczep pojazdów silnikowych za wyjątkiem traktorów

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 115 z 14.5.2005.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 lutego 2009 r. — Irlandia przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-301/06) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 2006/24/WE — Zatrzymywanie generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem usług łączności elektronicznej — Wybór podstawy prawnej)

(2009/C 82/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Irlandia (przedstawiciele: D. O'Hagan, pełnomocnik, E. Fitzsimons, D. Barniville i A. Collins SC)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Słowacka (przedstawiciel: J. Čorba, pełnomocnik)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: H. Duintjer Tebbens, M. Dean i A. Auersperger Matić, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-C. Piris, J. Schutte i S. Kyriakopoulou, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. A. Sampol Pucurull i J. Rodríguez Cárcamo, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. ten Dam i C. Wissels, pełnomocnicy), Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Docksey, R. Troosters i C. O'Reilly, pełnomocnicy), Europejski Inspektor Ochrony Danych (przedstawiciel: H. Hijmans, pełnomocnik)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE (Dz.U. L 105, s. 54) — Wybór podstawy prawnej

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Królestwo Hiszpanii, Królestwo Niderlandów, Republika Słowacka, Komisja Wspólnot Europejskich i Europejski Inspektor Ochrony Danych pokrywają swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 237 z 30.9.2006.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-45/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 10 WE, 71 WE i 80 ust. 2 WE — Bezpieczeństwo na morzu — Kontrola statków i obiektów portowych — Umowy międzynarodowe — Odpowiednie kompetencje Wspólnoty i państw członkowskich)

(2009/C 82/04)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Simonsson, M. Konstantinidis, F. Hoffmeister i I. Zervas, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: A. Samoni-Rantou i S. Chala, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: I. Rao, pełnomocnik wspierany przez D. Andersona, QC)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 10 WE, 71 WE i 80 ust. 2 WE — Przedstawienie organizacji międzynarodowej propozycji należącej do dziedziny wyłącznej zewnętrznej kompetencji Wspólnoty — Bezpieczeństwo na morzu — Propozycja dotycząca kontroli zgodności statków i obiektów portowych z wymogami rozdziału XI-2 konwencji SOLAS i kodeksu ISPS

Sentencja

- 1) Przedstawiając Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) sporną propozycję (MSC 80/5/11) dotyczącą kontrolowania zgodności statków i obiektów portowych z wymogami rozdziału XI-2 Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, zawartej w Londynie w dniu 1 listopada 1974 r., i Międzynarodowego kodeksu ochrony statku i obiektu portowego,

Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 10 WE, 71 WE i 80 ust. 2 WE.

- 1) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen — Belgia) — Belgische Staat przeciwko N.V. Cobelfret

(Sprawa C-138/07) (¹)

(Dyrektywa 90/435/EWG — Artykuł 4 ust. 1 — Bezpośrednia skuteczność — Uregulowanie krajowe dotyczące unikania podwójnego opodatkowania wypłacanych zysków — Odliczenie kwoty wypłaconych dywidend od podstawy opodatkowania spółki dominującej jedynie, jeżeli spółka ta osiągnęła podlegające opodatkowaniu zyski)

(2009/C 82/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Antwerpen — Belgia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Belgische Staat

Strona pozwana: N.V. Cobelfret

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van beroep te Antwerpen — Wykładnia art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, s. 6) — Przepisy krajowe dotyczące unikania podwójnego opodatkowania wypłacanych zysków — Przesłanki

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 tiret pierwsze dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich powinien być interpretowany w ten sposób, iż sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak uregulowanie sporne przed sądem krajowym, które przewiduje, że dywidendy otrzymane przez spółkę dominującą są wliczane do jej podstawy opodatkowania, aby następnie zostać od niej odliczone do wysokości 95 %, o ile po odliczeniu innych zwolnionych zysków w danym okresie podatkowym nadal istnieje dodatnie saldo zysków.

Artykuł 4 ust. 1 tiret pierwsze dyrektywy 90/435 jest bezwarunkowy i wystarczająco precyzyjny, aby można się było na niego powoływać przed sądami krajowymi.

(¹) Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez House of Lords — Zjednoczone Królestwo) — Allianz SpA, dawniej Riunione Adriatica Di Sicurtà SpA oraz Generali Assicurazioni Generali SpA przeciwko West Tankers Inc.

(Sprawa C-185/07) (¹)

([Uznawanie i wykonywanie zagranicznych orzeczeń arbitrażowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Zakres stosowania — Właściwość sądu państwa członkowskiego w zakresie wydawania wobec strony zakazu wszczynania lub dalszego prowadzenia postępowania przed sądem innego państwa członkowskiego ze względu na niezgodność takiego postępowania z zapisem na sąd polubowny — Konwencja nowojorska])

(2009/C 82/06)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

House of Lords

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Allianz SpA, dawniej Riunione Adriatica Di Sicurtà SpA oraz Generali Assicurazioni Generali SpA

Strona pozwana: West Tankers Inc.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — House of Lords — Wykładnia rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) — Właściwość sądu państwa członkowskiego w zakresie nakazania stronie niewszczyniania lub zakończenia postępowania sądowego w innym państwie członkowskim ze względu na niezgodność takiego postępowania z zapisem na sąd polubowny

Sentencja

Wydanie wobec danej osoby przez sąd państwa członkowskiego zakazu wszczynania i dalszego prowadzenia postępowania przed sądami innego państwa członkowskiego, z tego względu że takie postępowanie narusza

zapis na sąd polubowny, jest niezgodne z rozporządzeniem Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.

(¹) Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Rechtsanwalt Christopher Seagon jako syndyk w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku spółki Frick Teppichboden Supermärkte GmbH przeciwko Deko Marty Belgium NV

(Sprawa C-339/07) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Postępowanie upadłościowe — Sąd właściwy)

(2009/C 82/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Christopher Seagon jako syndyk w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku spółki Frick Teppichboden Supermärkte GmbH

Strona pozwana: Deko Marty Belgium NV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1) oraz art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Jurysdykcja sądu państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, dla wydawania orzeczeń bezpośrednio na podstawie postępowania upadłościowego i ściśle związanych z takim postępowaniem — Powództwo (Insolvenzanfechtungsklage) o zwrot zapłaconej kwoty przez wierzyciela mającego statutową siedzibę w innym państwie członkowskim

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium postępowanie upadłościowe zostało wszczęte, są właściwe do rozpoznania powództwa o unieważnienie czynności prawnej upadłego skierowanego przeciwko pozwanemu wierzycielowi mającemu statutową siedzibę w innym państwie członkowskim.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Düsseldorf — Niemcy) — Dietmar Klarenberg przeciwko Ferrotron Technologies GmbH

(Sprawa C-466/07) (¹)

(Polityka społeczna — Dyrektywa 2001/23/CE — Przejęcie przedsiębiorstwa — Ochrona praw pracowniczych — Pojęcie „przejęcia” — Umowne przeniesienie własności części zakładu na inne przedsiębiorstwo — Niezależność organizacyjna po przeniesieniu własności)

(2009/C 82/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesarbeitsgericht Düsseldorf — Niemcy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dietmar Klarenberg

Strona pozwana: Ferrotron Technologies GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landesarbeitsgericht Düsseldorf — Wykładnia art. 1 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, str. 16) — Możliwość zastosowania dyrektywy 2001/23/WE do dokonanego na podstawie umowy przejęcia części zakładu przez inne przedsiębiorstwo, które włącza do swej struktury organizacyjnej przejmowaną część zakładu, przy jednoczesnym braku zachowania jej niezależności organizacyjnej — Pojęcie „przejęcia” w rozumieniu dyrektywy 2001/23/WE

Sentencja

Wykładni art. 1 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przy-

padku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów, należy dokonywać w taki sposób, że może on być stosowany także w sytuacji, gdy część przejmowanego przedsiębiorstwa lub zakładu nie zachowuje niezależności organizacyjnej, pod warunkiem że funkcjonalne więzi pomiędzy poszczególnymi przejmowanymi czynnikami produkcji zostaną zachowane, co będzie pozwalało przejmującemu na ich wykorzystywanie do celu prowadzenia identycznej lub analogicznej działalności gospodarczej. Kwestia ta podlega ustaleniu przez sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 8 z dnia 8.12.2008 r.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-475/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek od energii elektrycznej — Dyrektywa 2003/96/WE — Artykuł 21 ust. 5 akapit pierwszy — Moment, w którym podatek staje się wymagalny)

(2009/C 82/09)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: W. Mölls oraz K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: T. Kozek, M. Dowgielewicz, M. Jarosz oraz A. Rutkowska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprzyjęcie w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych celem zastosowania się do art. 21 ust. 5 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51) — Moment wymagalności podatku od energii elektrycznej

Sentencja

1) Poprzez zaniechanie dostosowania do dnia 1 stycznia 2006 r. swojego systemu opodatkowania energii elektrycznej do wymogów art. 21 ust. 5 akapit pierwszy dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, zmienionej dyrektywą Rady 2004/74/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r., w zakresie określenia momentu, w którym podatek od energii elektrycznej staje się wymagalny, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 lutego 2009 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Hoge Raad der Nederlanden Den Haag —
Niderlandy) — Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw
Organisatie przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-515/07) (¹)

*(Szósta dyrektywa VAT — Towary i usługi zaliczone do
aktywów przedsiębiorstwa do celów czynności podlegających
opodatkowaniu i czynności niebędących czynnościami podlega-
jącymi opodatkowaniu — Prawo do bezpośredniego i pełnego
odliczenia podatku zapłaconego przy nabyciu takich towarów
i usług)*

(2009/C 82/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden Den Haag

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw
Organisatie

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym —
Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Wykładnia art. 6
ust. 2 i art. 17 ust. 1, 2 i 6 szóstej dyrektywy Rady
77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji
ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do
podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości
dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145,
str. 1) — Towary i usługi (niestanowiące wyłączenie dóbr inwe-
stycyjnych wykorzystywanych w części na potrzeby przedsięw-
zięcia i w części w celach prywatnych) — Zaliczenie w całości do
aktywów przedsiębiorstwa podatnika — Możliwość bezpośred-
niego i pełnego odliczenia podatku naliczonego przy zakupie
tych towarów i zleceniu tych usług

Sentencja

Artykuł 6 ust. 2 lit. a) i art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy Rady
77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji usta-

wodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obroto-
wych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona
podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że nie
mają one zastosowania do wykorzystywania towarów i usług zaliczo-
nych do aktywów przedsiębiorstwa do celów realizacji czynności innych
niż podlegające opodatkowaniu czynności podatnika, a VAT podlega-
jący zapłaceniu z tytułu nabycia towarów i usług dotyczących takich
czynności nie podlega odliczeniu.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 lutego 2009 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Margarete
Block przeciwko Finanzamt Kaufbeuren

(Sprawa C-67/08) (¹)

*(Swobodny przepływ kapitału — Artykuły 56 WE i 58 WE —
Prawo spadkowe — Uregulowanie krajowe niepozwalające na
zaliczenie na poczet podatku od spadku należnego w państwie
członkowskim, w którym zamieszkiwał właściciel dóbr w
chwili śmierci, podatku od spadku zapłaconego przez spadko-
biercę w innym państwie członkowskim, gdy przedmiotem
spadku są wierzytelności kapitałowe — Podwójne opodatko-
wanie — Ograniczenie — Brak)*

(2009/C 82/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Margarete Block

Strona pozwana: Finanzamt Kaufbeuren

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym —
Bundesfinanzhof (Niemcy) — Wykładnia art. 56 ust. 1 oraz
art. 58 ust. 1 lit. a) i ust. 3 traktatu WE — Ustawodawstwo
krajowe dotyczące podatku od spadków — Podwójne opodatko-
wanie wynikające z braku możliwości zaliczenia podatku pobra-
nego w innym państwie członkowskim na poczet podatku
krajowego, gdy majątek spadkowy znajdujący się w innym
państwie członkowskim składa się z aktywów bankowych

Sentencja

Wykładni art. 56 WE i art. 58 WE należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie istnieniu takiego jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym uregulowania państwa członkowskiego, które w zakresie obliczania podatku od spadku należnego od spadkobiercy zamieszkałego w tym państwie członkowskim, z tytułu wierzytelności kapitałowych w instytucjach finansowych znajdujących się w innym państwie członkowskim, nie przewiduje na wypadek, gdy osoba, której spadek został otwarty, zamieszkiwała w chwili śmierci w pierwszym państwie członkowskim, zaliczenia należnego w nim podatku od spadku na poczet podatku od spadku pobranego w innym państwie członkowskim.

(¹) Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts) — Schenker SIA przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-93/08) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 — Artykuł 11 — Uproszczona procedura pozostawienia towarów do zniszczenia — Upřednie ustalenie, że doszło do naruszenia prawa własności intelektualnej — Kara za wykroczenie)

(2009/C 82/12)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Schenker SIA

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — Wykładnia art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa (Dz.U. L 196, str. 7) — Uproszczona procedura pozostawienia towarów do zniszczenia bez uprzedniego ustalenia, czy prawo własności intelektualnej zostało naruszone na mocy prawa krajowego — Ustawodawstwo krajowe przewidujące, że zgłoszenie towarów naruszających prawo własności intelektualnej podlega karze za wykroczenie

Sentencja

Wszczęcie — za zgodą właściciela znaku towarowego oraz importera — uproszczonej procedury przewidzianej w art. 11 rozporządzenia

Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa, nie pozbawia właściwych organów krajowych możliwości nałożenia na osoby lub podmioty odpowiedzialne za wprowadzenie takich towarów na obszar celný Wspólnoty „kary” w rozumieniu art. 18 tego rozporządzenia, takiej jak grzywna za wykroczenie.

(¹) Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 10 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-224/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/100/WE — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2009/C 82/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Huvelin, V. Peere i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i B. Messmer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia lub powiadomienia o przyjęciu, w wyznaczonym terminie, środków niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2006/100/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie swobodnego przepływu osób, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii (Dz. U. L 363, s. 141)

Sentencja

1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2006/100/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie swobodnego przepływu osób, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-282/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/29/WE — Nieuczciwe praktyki handlowe — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2009/C 82/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: W. Roels i W. Wils, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (Przedstawiciel: C. Schiltz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22) lub brak powiadomienia o tych przepisach

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w przepisany terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-293/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/83/WE — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2009/C 82/15)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Condou-Durande i I. Koskinen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Finlandii (przedstawiciel: J. Heliskoski, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 12)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.
- 2) Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 8 września 2008 r. w sprawie T-373/06 Matthias Rath przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, wniesione w dniu 12 listopada 2008 r. przez Matthiasa Ratha

(Sprawa C-488/08 P)

(2009/C 82/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Matthias Rath (przedstawiciele: adwokaci S. Ziegler, C. Kleiner i F. Dehn)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie orzeczenia siódmej izby Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 września 2008 r. w sprawie T-373/06;
- uwzględnienie żądań podnoszonych w pierwszej instancji;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji oraz interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze zaskarżonego postanowienia Sąd Pierwszej Instancji utrzymał w mocy decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej, zgodnie z którą w przypadku oznaczenia słownego „EPICAN”, zgłoszonego przez wnoszącego odwołanie dla suplementów żywnościowych i produktów dietetycznych do celów niemedycznych, i wcześniejszego słownego wspólnotowego znaku towarowego „EPIGRAN” istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Wnoszący odwołanie uzasadnia je naruszeniem art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94. Przy dokonywaniu oceny podobieństwa oznaczeń i towarów Sąd przyjął za podstawę nieprawdziwe okoliczności faktyczne. Gdyby Sąd prawidłowo ocenił okoliczności faktyczne, musiałby dojść do wniosku, że w przypadku kolidujących ze sobą oznaczeń nie istnieje żadne prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. W opinii wnoszącego odwołanie Sąd musiałby tak uczynić w szczególności dlatego, że — jak Sąd sam stwierdził — konsumenci towarów będących przedmiotem sporu wykazują podwyższony poziom uwagi.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 8 września 2008 r. w sprawie T-374/06 Matthias Rath przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, wniesione w dniu 12 listopada 2008 r. przez Matthiasa Ratha

(Sprawa C-489/08 P)

(2009/C 82/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Matthias Rath (przedstawiciele: adwokaci S. Ziegler, C. Kleiner i F. Dehn)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie orzeczenia siódmej izby Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 września 2008 r. w sprawie T-374/06;
- uwzględnienie żądań podnoszonych w pierwszej instancji;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji oraz interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze zaskarżonego postanowienia Sąd Pierwszej Instancji utrzymał w mocy decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej, zgodnie z którą w przypadku oznaczenia słownego „EPICAN”, zgłoszonego przez wnoszącego odwołanie dla suplementów żywnościowych i produktów dietetycznych do celów niemedycznych, i wcześniejszego słownego wspólnotowego znaku towarowego „EPIGRAN FORTE” istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Wnoszący odwołanie uzasadnia je naruszeniem art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94. Przy dokonywaniu oceny podobieństwa oznaczeń i towarów Sąd przyjął za podstawę nieprawdziwe okoliczności faktyczne. Gdyby Sąd prawidłowo ocenił okoliczności faktyczne, musiałby dojść do wniosku, że w przypadku kolidujących ze sobą oznaczeń nie istnieje żadne prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. W opinii wnoszącego odwołanie Sąd musiałby tak uczynić w szczególności dlatego, że — jak Sąd sam stwierdził — konsumenci towarów będących przedmiotem sporu wykazują podwyższony poziom uwagi.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-545/08)

(2009/C 82/18)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: A. Nijenhuis i K. Mojzesowicz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

- stwierdzenie, że, regulując detaliczne taryfy za usługi dostępu szerokopasmowego bez uprzednio przeprowadzonej analizy rynku, Rzeczpospolita Polska nie wypełniła swoich zobowiązań wynikających z art. 16 i 17 dyrektywy 2002/22/WE⁽¹⁾ w powiązaniu z art. 16 i 27 dyrektywy 2002/21/WE⁽²⁾;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Regulując detaliczne taryfy za usługi dostępu szerokopasmowego bez uprzednio przeprowadzonej analizy rynku, Rzeczpospolita Polska nie wypełniła swoich zobowiązań wynikających z art. 16 i 17 dyrektywy 2002/22/WE w powiązaniu z art. 16 i 27 dyrektywy 2002/21/WE.

Po pierwsze, obowiązki nałożone na Telekomunikację Polską przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, to jest wymóg przedstawiania przez przedsiębiorstwo taryf detalicznych za usługi dostępu szerokopasmowego do zatwierdzenia przez krajowy organ regulacyjny i żądanie, aby taryfy określone były na podstawie kosztów świadczenia usług, w dwa lata po wejściu w życie w Polsce obowiązujących przepisów wspólnotowych, stanowią nowe obowiązki, a nie utrzymanie w mocy istniejących obowiązków.

Po drugie, obowiązki regulacyjne dotyczące detalicznych usług dostępu szerokopasmowego nałożone na Telekomunikację Polską przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej nie mogą według Komisji być uznane za środek przejściowy w rozumieniu art. 27 dyrektywy ramowej, gdyż art. 17 dyrektywy 98/10/WE, o którym mowa w art. 27, dotyczy wyłącznie taryf za korzystanie ze stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej i usług stacjonarnej telefonii publicznej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 51); Polskie wydanie specjalne Rozdział 13 Tom 29 P. 367 — 393.

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33); Polskie wydanie specjalne Rozdział 13 Tom 29 P. 349 — 366.

Odwolanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 26 listopada 2008 r. w sprawie T-100/06 Deepak Rajani (Dear!Net Online) przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 9 lutego 2009 r. przez Deepaka Rajaniego (Dear!Net Online)

(Sprawa C-559/08 P)

(2009/C 82/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Deepak Rajani (Dear!Net Online) (przedstawiciel: A. Kockläuner, Rechtsanwalt)

Dруга strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Artoz-Papier AG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 listopada 2008 r. w sprawie T-100/06;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku na następujących podstawach:

- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając pierwszy z zarzutów, dokonał niewłaściwej wykładni art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (rozporządzenia nr 40/94) w związku z art. 4 ust. 1 porozumienia madryckiego;
- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając pierwszy z zarzutów, naruszył art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana) oraz art. 6 w związku z art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC);
- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając pierwszy z zarzutów, naruszył art. 10 dyrektywy 89/104 (WE)⁽¹⁾ w związku z art. 1 dyrektywy 89/104 (WE);
- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając drugi z zarzutów, naruszył art. 79 rozporządzenia nr 40/94 poprzez nieuwzględnienie, że wnoszący sprzeciw działał w złej wierze;
- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając drugi z zarzutów, mylnie uznał, że rozpatrywane znaki towarowe są łudząco podobne, i tym samym naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94;
- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając drugi z zarzutów, naruszył art. 135 § 4 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji poprzez nieuwzględnienie środków dowodowych w postaci załączników do wniesionej przed ten sąd skargi;

- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając drugi z zarzutów, naruszył art. 49 i 50 w związku z art. 220 Traktatu o Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana);
- Sąd Pierwszej Instancji, oddalając drugi z zarzutów, nie uwzględnił faktu, że OHIM nadużył swoich uprawnień.

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Gent (Belgia) w dniu 8 stycznia 2009 r. — Erotic Center BVBA przeciwko Państwu Belgijskiemu

(Sprawa C-3/09)

(2009/C 82/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Gent

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Erotic Center BVBA

Strona pozwana: Państwo Belgijskie

Pytania prejudycjalne

Czy kabinę, którą stanowi zamykane pomieszczenie, w którym jest miejsce tylko dla jednej osoby, która za opłatą może oglądać na ekranie filmy, przy czym sama uruchamia projekcję filmu poprzez wrzucenie monety, może wybierać różne filmy i w czasie, który opłacała, stale zmieniać wybór wyświetlanych filmów, należy uznać za „kino” w rozumieniu kategorii 7 załącznika H do szóstej dyrektywy Rady nr 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja 1977 r. (obecnie pkt 7 załącznika III do dyrektywy Rady 2006/112/WE (²) z dnia 28 listopada 2006 r.)?

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

(²) Dyrektywa w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 15 października 2008 r. w sprawie T-160/04 Potamianos przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 stycznia 2009 r. przez Gerasimosa Potamianos

(Sprawa C-4/09 P)

(2009/C 82/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Gerasimos Potamianos (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats)

Dругa strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie całej sentencji wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-160/04 Potamianos przeciwko Komisji, na którego podstawie Sąd oddalił wszystkie żądania jego skargi z dnia 26 kwietnia 2004 r. na decyzję organu upoważnionego do zawierania umów o nieprzedłużeniu z nim umowy członka personelu tymczasowego;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o nieprzedłużeniu umowy członka personelu tymczasowego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

Według pierwszego zarzutu, niewłaściwa byłaby wykładnia Sądu jakoby nieprzedłużenie umowy członka personelu tymczasowego opierało się na przyczynach związanych z interesem służby. Przełożeni wnoszącego odwołanie bowiem zwracali się wielokrotnie o przedłużenie z nim umowy. Natomiast obiektywne, istotne i zgodne poszlaki wskazywałyby na to, że zastosowanie reguły „antyкумуляcyjnej”, ustalającej okres zatrudnienia członka personelu tymczasowego maksymalnie na sześć lat, stanowi wyłączną podstawę spornej decyzji o nieprzedłużeniu umowy.

W drugim zarzucie wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa, ponieważ uznał, że wnoszący odwołanie nie zgłosił swej kandydatury na przedmiotowe stanowisko, podczas gdy ten zwracał się w rozsądnym terminie o przedłużenie swojej umowy i wielokrotnie ponawiał swój wniosek, nawet po publikacji ogłoszenia o wolnym stanowisku pracy.

W trzecim zarzucie wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa, ponieważ stwierdził brak nadużycia uprawnień przez organ upoważniony do zawierania umów. W istocie celem, na który powoływano się przy zatrudnianiu członków personelu tymczasowego była redukcja wakatów w Komisji oraz, między innymi zarządzenie niedostatku laureatów konkursów.

Tymczasem cel ten nie został w żaden sposób osiągnięty poprzez odmowę przedłużenia umowy z wnoszącym odwołanie w następstwie zastosowania reguły „antykumulacyjnej”, ponieważ ogłoszenie o wolnym stanowisku, które wnoszący odwołanie dotychczas zajmował, zostało opublikowane przed jakąkolwiek publikacją list konkursowych. Ponadto inny członek personelu tymczasowego został zatrudniony na długi okres na tym stanowisku, podczas gdy umowy wszystkich innych członków personelu tymczasowego zatrudnionych na krótki okres w tej dyrekcji zostały przedłużone z urzędu, bez wcześniejszej publikacji informacji o wakatach.

Wreszcie naruszona została zasada równości, ponieważ z wszystkimi innymi członkami personelu tymczasowego znajdującymi się w podobnej sytuacji, za wyjątkiem stażu pracy, przedłużono umowy, chociaż nie ogłaszano wakatu na stanowiska, które zajmowali, w przeciwieństwie do procedury przyjętej w przypadku wnoszącego odwołanie. W tych okolicznościach ciężar dowodu został błędnie odwrócony podczas postępowania przed Sądem, ponieważ to do strony pozwanej – a nie do wnoszącego odwołanie — należy udowodnienie przestrzegania zasad, które sama przyjęła.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 15 stycznia 2009 r. — Wood Floor Solutions Andreas Domberger GmbH przeciwko Silva Trade, SA

(Sprawa C-19/09)

(2009/C 82/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wood Floor Solutions Andreas Domberger GmbH.

Strona pozwana: Silva Trade, SA.

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie

jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ znajduje zastosowanie do umów o świadczenie usług także w sytuacji, gdy usługi zgodnie z umową świadczone są w wielu państwach członkowskich?

b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie: Czy wymieniony przepis należy rozumieć w taki sposób, że miejsce wypełnienia charakterystycznego zobowiązania należy określić na podstawie miejsca, w którym znajduje się główny punkt działalności świadczącego usługi, oceniany na podstawie nakładu czasu i znaczenia działalności;

c) w braku możliwości określenia głównego punktu działalności skarga o wszelkie roszczenia wynikające z umowy może zostać wniesiona według wyboru skarżącego w każdym miejscu świadczenia usługi we Wspólnocie?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: Czy art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 znajduje zastosowanie do umów o świadczenie usług także w sytuacji, gdy usługi zgodnie z umową świadczone są w wielu państwach członkowskich?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-20/09)

(2009/C 82/23)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R. Lyal i A. Caeiros, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że przewidując w kontekście uregulowania w ramach Lei nr 39-A/2005, [ustawy r 39-A/2005] preferencyjne traktowanie po względem podatkowym publicznych dłużnych papierów wartościowych wyemitowanych wyłącznie przez państwo portugalskie, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 56 traktatu WE i art. 40 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG);

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

We wrześniu 2005 r. Komisja otrzymała skargę dotyczącą niezgodności określonych przepisów „Regime Excepcional de Regularização Tributária de elementos patrimoniais que não se encontrem no território português em 31 de Dezembro de 2004” [„Szczęólnego systemu regulacji podatkowej składników majątkowych nie znajdujących się na terytorium portugalskim w dniu 31 grudnia 2004 r.”] z uregulowaniem wspólnotowym oraz z porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), przyjętego przez Lei nr 39-A/2005 z dnia 29 lipca 2005 r.

Ze szczególnego systemu regulacji podatkowej wynika, że podatnicy powinni w ramach regulacji podatkowej przystąpić do zapłaty kwoty odpowiadającej zastosowaniu stawki 5 % od wartości składników majątkowych zawartych w deklaracji podatkowej oraz że jeżeli wszystkie, bądź niektóre ze składników majątkowych będących przedmiotem rzeczony deklaracji są papierami wartościowymi państwa portugalskiego, rzeczona stawka zostaje obniżona o połowę w stosunku do części dotyczącej tych papierów, a także że owo obniżenie znajduje zastosowanie również i do innych składników majątkowych, jeżeli odpowiadająca im wartość zostanie zainwestowana w papiery wartościowe państwa portugalskiego do dnia złożenia deklaracji podatkowej.

Komisja uważa, że szczególny system regulacji podatkowej przyznaje korzyść w zakresie dotyczącym podziału składników majątkowych i inwestycji w papiery wartościowe państwa portugalskiego, która polega na stosowaniu obniżonej stawki do składników majątkowych będących papierami wartościowymi państwa portugalskiego lub do składników majątkowych inwestowanych w papiery wartościowe państwa portugalskiego. W rzeczywistości bowiem osoby korzystające z tego systemu są zniechęcane do utrzymywania swoich dóbr w innej postaci niż papiery wartościowe państwa portugalskiego.

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich orzekł już, że krajowy przepis podatkowy, który jest w stanie zniechęcić podatników do inwestowania w innych państwach członkowskich stanowi ograniczenie swobody przepływu kapitałów w rozumieniu art. 56 traktatu WE.

W niniejszej sprawie Komisja nie kwestionuje tego, że państwowe dłużne papiery wartościowe powinny korzystać z korzystniejszego traktowania, jednakże uważa, że obniżona stawka podatkowa stosowana jedynie do regulowanych składników majątkowych będących papierami wartościowymi państwa portugalskiego, stanowi dyskryminujące ograniczenie przepływu kapitału zakazane przez art. 56 traktatu WE, które nie może być uzasadnione na podstawie ust. 1 art. 58.

Przepisy porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym dotyczące przepływu kapitału są co do istoty identyczne z przepisami traktatu WE. W związku z tym, okoliczność, że osoby, które mogły skorzystać ze szczególnego systemu uregulowania podatkowego zostały zniechęcone do pozostawienia swych regulowanych składników majątkowych w Norwegii, Lichtensteinie, czy też w Islandii stanowi również ograniczenie przepływu kapitału, zakazane w art. 40 porozumienia EOG.

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga**(Sprawa C-22/09)**

(2009/C 82/24)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Schima i L. de Schieter de Lophem, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (¹), a w każdym razie nie przekazując ich do wiadomości Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2002/31/WE upłynął w dniu 4 stycznia 2006 r. Do dnia wniesienia skargi strona pozwana nie podjęła wszelkich koniecznych działań w celu dokonania transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie powiadomiła o nich Komisji.

(¹) Dz.U. 2003, L 1, s. 65.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővarosi Bíróság, Węgry, w dniu 19 stycznia 2009 r. — Sió-Eckes Kft przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve**(Sprawa C-25/09)**

(2009/C 82/25)

*Język postępowania: węgierski***Sąd krajowy**

Fővarosi Bíróság, Węgry.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sió-Eckes Kft.

Strona pozwana: Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal
Központi Szerve.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/61 ⁽¹⁾ powinien być interpretowany w ten sposób, że zgodnie z załącznikiem 1 system pomocy produkcyjnej stosuje się nie tylko do brzoskwiń w syropie lub w naturalnym soku owocowym znajdujących się w CN pod podpozycją ex 2008 70 61, lecz również do produktów oznaczonych pozostałymi podpozycjami CN wymienionymi w tym załączniku (ex 2008 70 69, etc.)?
2. Czy przetwórcza wytwarzający towary objęte podpozycją CN ex 2008 70 92 spełnia przesłanki wyżej wymienionego rozporządzenia?
3. Czy art. 2 pkt 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1535/2003 ⁽²⁾ powinien być interpretowany w ten sposób, że towary objęte podpozycjami CN ex 2008 70 61, ex 2008 70 69, ex 2008 70 71, ex 2008 70 79, ex 2008 70 92, ex 2008 70 94 i ex 2008 70 99 również stanowią produkty gotowe w rozumieniu rozporządzenia?
4. W zakresie, w jakim według odpowiedzi na wcześniejsze pytania, za produkty gotowe można uznać jedynie brzoskwinie, o których mowa w art. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) 2320/89 ⁽³⁾, dlaczego wyżej wymienione przepisy obejmują również podpozycje CN innych produktów?
5. Czy można uznać za produkty gotowe w rozumieniu wyżej wymienionych rozporządzeń produkty będące rezultatem różnych etapów przetwarzania brzoskwiń, niezależnie od tego, czy mogą zostać wprowadzone do obrotu (np. miąższ)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków przetworów owocowych i warzywnych (Dz.U. L 297, s. 29).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1535/2003 z dnia 29 sierpnia 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/96 w zakresie systemu pomocy dla przetworów owocowych i warzywnych (Dz.U. L 218, s. 14).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2320/89 z dnia 28 lipca 1989 r. w sprawie minimalnych wymogów jakości dla brzoskwiń w syropie i brzoskwiń w naturalnym soku owocowym w celu zastosowania systemu pomocy produkcyjnej (Dz.U. L 220, s. 54).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 4 grudnia 2008 r. w sprawie T-284/08 People's Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie Unii Europejskiej wniesione w dniu 21 stycznia 2009 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-27/09 P)

(2009/C 82/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues, A.-L. During, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: People's Mojahedin Organization of Iran, Radna Unii Europejskiej, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 4 grudnia 2008 r. w sprawie T-284/08 People's Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie;
- wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie w drodze oddalenia skargi wniesionej przez PMOI lub przekazanie sprawy do Sądu Pierwszej Instancji

Zarzuty i główne argumenty

Rząd francuski uważa, że zaskarżony wyrok należy uchylić, po pierwsze, dlatego że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo orzekając że Rada przyjęła decyzję 2008/583/WE ⁽¹⁾ naruszając przysługujące PMOI prawo do obrony nie uwzględniając szczególnych okoliczności w jakich przyjęto tą decyzję; po drugie dlatego że Sąd naruszył prawo stwierdzając, iż rozpoczęte przeciwko domniemanym członkom PMOI postępowanie sądowe we Francji nie stanowiło decyzji objętej definicją z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu; wreszcie dlatego że Sąd naruszył prawo orzekając, że odmowa przez Radę notyfikowania pkt 3 lit. a) jednego z trzech dokumentów dostarczonych Radzie przez władze francuskie z żądaniem wpisania PMOI na listę ustanowioną decyzją 2008/583/WE i przekazanych Sądowi przez Radę w odpowiedzi na postanowienie Sądu w przedmiocie środków organizacji postępowania z dnia 26 września 2008 r., spowodowała uniemożliwienie Sądowi wykonania przysługującej mu

kontroli zgodności z prawem decyzji 2008/583/WE i naruszenie prawa do skutecznej ochrony sądowej.

(¹) Decyzja Rady z dnia 15 lipca 2008 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylająca decyzję 2007/868/WE (Dz.U. Dz 188, s. 21).

Zgodnie z informacjami dostarczonymi przez samą administrację portugalską, żaden z tych obowiązków nie został wykonany w Portugalii.

(¹) Dz.U. L 10, s. 13.

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-30/09)

(2009/C 82/27)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: A. Sipos oraz P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez brak sporządzenia zewnętrznych planów operacyjno-ratunkowych dla zakładów, które powinny stanowić przedmiot takich planów, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 11 dyrektywy Rady 96/82/WE (¹) z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r.;

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Z pism skierowanych przez administrację portugalską do Komisji odnośnie tej dziedziny wynika, że żaden z zakładów objęty obowiązkiem sporządzenia planów operacyjno-ratunkowych posiada swój przyjęty plan operacyjno-ratunkowy.

Artykuł 11 dyrektywy 96/82 stwarza dla państw członkowskich obowiązek zapewnienia, że podmioty gospodarcze będą przekazywać właściwym organom informacje konieczne dla sporządzenia takich zewnętrznych planów operacyjno-ratunkowych. Właściwe organy powinny sporządzić takie plany.

W myśl ust. 4 art. 11 dyrektywy zewnętrzne i wewnętrzne plany operacyjno-ratunkowe powinny być poddane przeglądowi, testom, zmianom i uaktualnieniom w terminach nieprzekraczających trzech lat.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővarosi Bíróság (Węgry) w dniu 26 stycznia 2009 r. — Nawras Bobol przeciwko Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal

(Sprawa C-31/09)

(2009/C 82/28)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővarosi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nawras Bobol.

Strona pozwana: Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal.

Pytania prejudycjalne

Do celów stosowania art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2004/83/WE (¹):

- 1) Czy należy uważać, że dana osoba korzysta z ochrony i pomocy agencji Narodów Zjednoczonych na tej wyłącznie podstawie, że ma prawo do takiej ochrony lub pomocy, czy też konieczne jest, by rzeczywiście otrzymała tę ochronę lub pomoc?
- 2) Czy ustanie ochrony lub pomocy ze strony agencji dotyczy pobytu poza obszarem działań agencji, zaprzestania działalności agencji, okoliczności, że agencja nie może już przyznać ochrony lub pomocy, czy też obiektywnej przeszkody powodującej, że uprawniona osoba nie może otrzymać ochrony lub pomocy?
- 3) Czy bycie beneficjentem dyrektywy oznacza uznanie statusu uchodźcy lub którejkolwiek z dwóch form pomocy wchodzących w zakres stosowania dyrektywy (status uchodźcy i status ochrony uzupełniającej) w zależności od decyzji państwa członkowskiego, czy też nie powoduje automatycznego uznania żadnej z tych form, lecz jedynie fakt podlegania podmiotowemu zakresowi stosowania dyrektywy?

(¹) Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony, Dz. U. L 304, s. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 28 stycznia 2009 r. — Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate przeciwko Paolowi Speranza

(Sprawa C-35/09)

(2009/C 82/29)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Strona pozwana: Paolo Speranza

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy 69/335/EWG⁽¹⁾, zgodnie z którym podatki kapitałowe podlega podwyższenie kapitału spółki kapitałowej poprzez wniesienie wkładów jakiegokolwiek rodzaju, powinien być interpretowany w ten sposób, że opodatkowaniu podlega rzeczywiste wniesienie wkładów a nie sama uchwała o podwyższeniu kapitału, która nie została wykonana co do istoty?
- 2) Czy art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy 69/335/EWG powinien być interpretowany w ten sposób, że obowiązek zapłaty podatku ciąży wyłącznie na spółce, do której wnoszone są wkłady, a nie również na urzędniku państwowym, który sporządza lub przyjmuje akt?
- 3) W każdym razie czy środki obrony przyznane przez uregulowanie włoskie urzędnikowi państwowemu są zgodne z zasadą proporcjonalności, biorąc pod uwagę, że art. 38 dekretu Prezydenta Republiki nr 131/1986 stanowi, iż nieważność lub zaskarżalność uchwały o podwyższeniu kapitału są pozbawione znaczenia oraz dopuszcza zwrot zapłaconego podatku dopiero po uprawomocnieniu się wyroku cywilnego, w którym stwierdza się nieważność lub uchyla sporny akt?

⁽¹⁾ Dz. U. L 249, s. 25.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 14 listopada 2008 r. w sprawie T-45/08 Transportes Evaristo Molina przeciwko Komisji, wniesione w dniu 28 stycznia 2009 r. przez Transportes Evaristo Molina S.A.

(Sprawa C-36/09 P)

(2009/C 82/30)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Transportes Evaristo Molina S.A. (przedstawiciele: A. Hernández Pardo, S. Beltrán Ruiz i L. Ruiz Ezquerria, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 listopada 2008 r. w sprawie T-45/08, a w razie gdyby Trybunał uznał, że zgromadzone informacje są wystarczające do rozstrzygnięcia co do istoty skargi wniesionej do Sądu Pierwszej Instancji:
- stwierdzenie — przed rozpoznaniem sprawy co do istoty — zasadności i zarządzenie przeprowadzenia dowodów powołanych przez Transportes Evaristo Molina S.A. w skardze o stwierdzenie nieważności; oraz
- uwzględnienie w całości żądania przedstawionego przez Transportes Evaristo Molina S.A. przed Sądem Pierwszej Instancji, a mianowicie stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 kwietnia 2006 r.⁽¹⁾ dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (sprawa COMP/B-1/38.348 — Repsol CPP), jako że narusza ona art. 9 rozporządzenia nr 1/2003⁽²⁾, jak również zasady prawa wspólnotowego wymienione w skardze o stwierdzenie nieważności, sam art. 81 WE oraz rozporządzenia przewidujące odstępstwa dla poszczególnych kategorii stanowiące rozwinięcie art. 81 ust. 3 WE, rozporządzenie (EWG) nr 1984/83⁽³⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 2790/99⁽⁴⁾.
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- a) „Dies a quo”, od którego należy liczyć bieg terminu przewidzianego w art. 230 WE, był dniem, począwszy od którego zaskarżony akt (a mianowicie decyzja Komisji Europejskiej z dnia 12 kwietnia 2006 r., sprawa COMP/B-1/38.348 REPSOL CPP) wpłynął na sytuację TRANSPORTES EVARISTO MOLINA S.A. w sposób bezpośredni i indywidualny.

b) W razie gdyby Trybunał uznał, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez TRANSPORTES EVARISTO MOLINA S.A. jest spóźniona, wnosząca odwołanie utrzymuje, iż okoliczność tę należy uznać za wybaczną, biorąc pod uwagę to, że zachowanie Komisji Europejskiej wywołało u wnoszącej odwołanie przeświadczenie o istnieniu pewnych niejasności.

- (¹) Decyzja Komisji 2006/446/WE z dnia 12 kwietnia 2006 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (sprawa COMP/B-1/38.348 — Repsol CPP) (streszczenie opublikowane w Dz.U. L 176, s. 104).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1984/83 z dnia 22 czerwca 1983 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 traktatu do kategorii porozumień w sprawie wyłącznego zakupu (Dz.U. L 173, s. 5).
- (⁴) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych (Dz.U. L 336, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-37/09)

(2009/C 82/31)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J.B. Laignelot, S. Pardo Quintillán i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie podejmując koniecznych środków, z jednej strony w celu zapewnienia nieszkodliwiania lub odzyskiwania odpadów składowanych w kamieniołomach w Limas, Linos i Barreiras, znajdujących się na terenie sołectwa Lourosa, nie powodując ryzyka dla zdrowia ludzkiego i szkód dla środowiska, w szczególności nie powodując zanieczyszczeń wody i gleby oraz zapewniając by wspomniane odpady były przekazywane prywatnym lub publicznym służbom zbierania odpadów albo przedsiębiorstwu odpowiedzialnemu za ich nieszkodliwienie lub odzyskiwanie oraz z drugiej strony nie podejmując koniecznych środków w celu ograniczenia wprowadzania do wód gruntowych substancji umieszczonych w wykazie II dyrektywy Rady 80/68/EWG z dnia 17 grudnia 1979 r. w taki sposób, aby uniknąć zanieczyszczeń tych wód przez wspomniane substancje, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 i art. 8 dyrektywy 2006/12/WE z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów, ujednoliciącej

dyrektywę 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, jak również art. 3 i art. 5 dyrektywy 80/68/EWG dnia 17 grudnia 1979 r. w sprawie ochrony wód gruntowych przed zanieczyszczeniem spowodowanym przez niektóre substancje niebezpieczne.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W latach osiemdziesiątych w wyłączonych z eksploatacji kamieniołomach rozpoczęto składowanie, bez jakiegokolwiek kontroli ze strony władz, rozmaitego pochodzenia odpadów. Odpady były tam odprowadzane do lutego 2004 r. Dopiero w czerwcu 2004 r. teren ten został zamknięty

Analiza próbek wody pobranych w różnych miejscach na terenie dawnych kamieniołomów wykazała niepokojący poziom chemicznego skażenia. Zwierciadło wód podziemnych zostało skażone.

Przez wiele lat administracja portugalska nie ustanowiła żadnych przepisów w celu uniemożliwienia niezidentyfikowanym posiadaczom odpadów ich odprowadzania i porzucania na terenie wyłączonych z eksploatacji kamieniołomów. Nie kontrolowała ona odprowadzania i porzucania odpadów na terenie kamieniołomów, ani nie weryfikowała unieszkodliwiania odpadów.

Ponadto administracja portugalska nie podjęła koniecznych środków w celu zapobieżenia wprowadzenia do wód gruntowych substancji toksycznych i niebezpiecznych. Nie poddała składowania odpadów, które mogły prowadzić do pośredniego odprowadzania do wód gruntowych substancji niebezpiecznych, uprzedniemu badaniu. Nie poddała również kontroli zrzutów odpadów na powierzchni.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 19 listopada 2008 r. w sprawie T-187/06 P Ralf Schröder przeciwko Wspólnotowemu Urzędowi Ochrony Odmian Roślin, wniesione w dniu 29 stycznia 2009 r. przez Ralfa Schrödera

(Sprawa C-38/09 P)

(2009/C 82/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Ralf Schröder (przedstawiciele: T. Leidereiter, W.A. Schmidt, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO)

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 18 listopada 2008 r. (siódma izba) wydanego w sprawie T-187/06;

— uwzględnienie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Izby Odwoławczej CPVO z dnia 2 maja 2006 r. (sprawa nr A 003/2004) przedstawionego przez skarżącego w pierwszej instancji;

ewentualnie w odniesieniu do pkt 2

— skierowanie sprawy ponownie do Sądu Pierwszej Instancji w celu wydania nowego wyroku;

— obciążenie CPVO ogółem kosztów postępowania wynikających z niniejszego postępowania, postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i postępowania przed Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem odwołania jest wyrok Sądu Pierwszej instancji oddalający skargę wniesioną przez wnoszącego odwołanie przeciwko decyzji Izby Odwoławczej Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin w przedmiocie wniosku o przyznanie wspólnotowej ochrony odmian roślin odmianie roślin „SUMCOL 01”. Wnoszący odwołanie powołuje zarzut, iż Sąd w zaskarżonym wyroku zgodził się z decyzją Izby Odwoławczej, na mocy której zgłaszana odmiana roślin nie różni się w wyraźny sposób od odmiany referencyjnej, którą należało uznać za powszechnie znaną.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie powołuje się za szereg braków proceduralnych. Jego zdaniem Sąd badając decyzję Izby Odwoławczej wysunął wnioski, których błędność wynika bezpośrednio z pism procesowych. Wnoszący odwołanie podnosi ponadto, że Sąd wypaczył stan faktyczny i dowody, nałożył nadmierne wymogi co do uwag wnoszącego odwołanie, że uzasadnienie wyroku jest wewnętrznie sprzeczne oraz że naruszył prawo wnoszącego odwołanie do bycia wysłuchanym. Dodaje on ponadto, że Sąd pominął istotną część jego uwag oraz wielokrotne propozycje przedstawienia dowodów, odrzucając je z powodu ich ogólnego charakteru. W opinii wnoszącego odwołanie, czyniąc to Sąd pominął jednocześnie fakt, że po części przedstawienie uwag „w sposób bardziej konkretny” było obiektywnie niemożliwe. Jest on zdania, że w ten sposób Sąd naruszył służące mu prawo do bycia wysłuchanym oraz zasady obowiązujące w dziedzinie ciężaru dowodu oraz postępowania dowodowego. Co więcej wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi niezgodne z prawem rozszerzenie zakresu przedmiotu sporu wynikające z oparcia uzasadnienia wyroku na argumentach nie podniesionych ani przez urząd ani przez Izłą Odwoławczą.

W ramach zarzutu drugiego, wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, iż naruszył prawo wspólnotowe uznając w ramach wykładni art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin, że opis odmiany w literaturze naukowej stanowi dowód na okoliczność, iż dana odmiana jest powszechnie znana. Ponadto wnoszący odwołanie powołuje się na naruszenie art. 62 wymienionego wyżej rozporządzenia i art. 60 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1239/95 z dnia 31 maja 1995 r. ustanawiającego zasady wykonawcze stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 w odniesieniu do postępowania przed Wspólnotowym Urzędem Odmian Roślin.

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-47/09)

(2009/C 82/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Clotuche-Duviousart i M. Nardi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie, że przewidując możliwość uzupełnienia przymiotnikiem „puro” lub wzmianką „cioccolato puro” nazwę handlową wyrobów czekoladowych nie zawierających innych tłuszczów roślinnych niż masło czekoladowe, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom które na niej ciąży na mocy art. 3 dyrektywy 2000/36/WE⁽¹⁾, w związku z art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2000/13/WE⁽²⁾, oraz art. 3ust. 5 dyrektywy 2000/36,
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Etykietowanie a w szczególności nazwy handlowe wyrobów z czekolady zostały całkowicie zharmonizowane we Wspólnocie przepisami dyrektywy o etykietowaniu (200/13) i dyrektywy o wyrobach czekoladowych (2000/36) celem zapewnienia konsumentom dokładnej informacji. Dyrektywa 200/36 stanowi, że wyroby zawierające do 5 % pewnych tłuszczów roślinnych zachowują niezmienną nazwę handlową, lecz ich etykieta musi zawierać szczególną wzmiankę pogrubioną czcionką „oprócz masła kakaowego zawiera tłuszcz roślinny”.

Ustawodawstwo włoskie będące przedmiotem skargi zastrzega dodanie wzmianki „puro” nazwie handlowej wyrobów zawierających wyłącznie tłuszcz w postaci masła czekoladowego i zmienia definicję zharmonizowaną na poziomie wspólnotowym naruszając je. Wobec okoliczności, że w języku włoski słowo „puro” oznacza niezmienione, zdrowe a zatem autentyczne, konsumenci mogą przypuszczać, że wyroby, które zgodnie z dyrektywą i przewidzianymi w niej przesłankami co do nazw handlowych, zawierają tłuszcz roślinny inne niż masło kakaowe, nie są czyste, a zatem zostały zmienione, pogorszone i nie są autentyczne, i to wyłącznie przez okoliczność, że zawierają dopuszczone w zakresie rodzaju i proporcji przez przepisy tłuszcz roślinny, które nie prowadzą do wymogu zmiany nazwy handlowej.

Ponadto, termin „puro” stanowi przymiotnik, którego zastosowanie w nazwie handlowej jest poddane pewnym przesłankom. W szczególności art. 3 ust. 5 dyrektywy 2000/36 stanowi, że zastosowanie wzmianek i opisów dotyczących kryteriów jakości jest uzależnione od przestrzegania minimalnej zawartości suchej

masy kakao, przewyższającej próg przewidziany dla stosowania nazw, w których te opisy nie występują. Ustawodawstwo włoskie dotyczących wzmianki „puro” uzależnia jej zastosowanie wyłącznie od obecności masła kakaowego jako tłuszczu, bez potrzeby przestrzegania minimalnych zawartości przewidzianych dla suchej masy kakao. Stanowi to bezpośrednie naruszenie art. 3 ust. 5 dyrektywy oraz element wprowadzający w błąd konsumentów.

(¹) Dyrektywa 2000/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 czerwca 2000 r. odnosząca się do wyrobów kakaowych i czekoladowych przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 197, s. 19).

(²) Dyrektywa 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych (Dz.U. L 109, s. 29).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 12 listopada 2008 r. w sprawie T-270/06 Lego Juris A/S przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 2 lutego 2009 r. przez Lego Juris A/S. Drugą stroną postępowania, interwenientem w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji jest Mega Brandy, Inc.

(Sprawa C-48/09 P)

(2009/C 82/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Lego Juris A/S (przedstawiciele: V. von Bomhard, Rechtsanwältin, T. Dolde, A. Renck, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Megabrand, Inc.

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie żąda, żeby Trybunał:

- uchylił wyrok Sądu Pierwszej Instancji, ponieważ narusza on art. 71 ust. 1 lit. e) ii) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (¹)

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że sporny wyrok narusza art. 7 ust. 1 lit. e) ii) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd Pierwszej Instancji:

- a) dokonał wykładni art. 7 ust. 1 lit. e) ii) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w sposób, który uniemożliwił objęcie ochroną znaku towarowego kształtu, który spełnia funkcję techniczną niezależnie od tego, czy

zostały spełnione kryteria z art. 7 ust. 1 lit. e) ii) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego zdefiniowane w wyroku Trybunału w sprawie Philips przeciwko Remington (²).

- b) zastosował błędne kryteria w odniesieniu do identyfikacji zasadniczych właściwości trójwymiarowego znaku towarowego; i
- c) przeprowadził nieprawidłową ocenę funkcjonalności w zakresie, w jakim i) nie ograniczył swojej oceny do zasadniczych właściwości rozpatrywanego znaku towarowego oraz ii) nie zdefiniował odpowiednich kryteriów w celu stwierdzenia, czy właściwości kształtu mają charakter funkcjonalny, a w szczególności odmówił uwzględnienia ewentualnych zamiennych wzorów.

(¹) Dz.U. L 11, s. 1.

(²) Wyrok z dnia 18 czerwca 2002 r. w sprawie C-299/99 Philips przeciwko Remington, Rec. s. I-5475.

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-50/09)

(2009/C 82/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Oliver, C. Clyne, J.B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie, że:
 - nie dokonując transpozycji art. 3 dyrektywy Rady 85/337/EWG (¹) w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsiębiorstwa publiczne i prywatne na środowisko naturalne, ze zmianami,
 - nie zapewniając, aby nastąpiło całkowite spełnienie wymogów art. 2, 3 i 4 tej dyrektywy w zakresie, w jakim irlandzkie organy do spraw zagospodarowania przestrzennego i Environmental Protection Agency (agencja ochrony środowiska) mają kompetencje decyzyjne w zakresie przedsięwzięć,
 - w wyniku wyłączenia robót rozbiórkowych z zakresu przepisów transponujących tę dyrektywę,

Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Brak transpozycji art. 3 dyrektywy

W ocenie Komisji sekcja 173 Planning and Development Regulations 2000 (rozporządzenia w sprawie zagospodarowania terenu i rozwoju przestrzennego), która wymaga, aby organy do spraw zagospodarowania przestrzennego uwzględniały raport w sprawie oddziaływania na środowisko oraz informacje przekazywane przez osoby konsultowane, odnosi się do wynikającego z art. 8 dyrektywy obowiązku uwzględnienia informacji zebranych zgodnie z art. 5, 6 i 7 dyrektywy. Zdaniem Komisji sekcja 173 nie odpowiada wynikającemu z art. 3 dyrektywy szerszemu obowiązkowi zapewnienia, aby ocena oddziaływania na środowisko (OOS) określała, opisywała i oceniała wszystkie elementy, o których mowa w tym przepisie.

W odniesieniu do art. 94, 108 i 111 oraz załącznika 6 do Planning and Development Regulations 2001 Komisja przedstawia następujące uwagi. Artykuł 94 w związku z załącznikiem 6 ust. 2 lit. b) wymienia informacje, które musi zawierać raport w sprawie oddziaływania na środowisko. Stanowi to odniesienie do informacji, które muszą być przedstawione przez wykonawcę zgodnie z art. 5 dyrektywy, należy zatem odróżnić je od OOS, która ma charakter ogólnego postępowania oceniającego. Artykuły 108 i 111 wymagają, aby organy do spraw zagospodarowania przestrzennego oceniły odpowiedniość raportu w sprawie oddziaływania na środowisko. Komisja uważa, że te przepisy odnoszą się do art. 5 dyrektywy, ale nie zastępują transpozycji art. 3 dyrektywy. Informacje, które ma przedstawić wykonawca, są tylko jedną z części OOS, a przepisy dotyczące tych informacji nie zastępują obowiązku określonego w art. 3.

Brak wymagania właściwej koordynacji między organami

Choć Komisja zasadniczo nie sprzeciwia się wieloetapowemu procesowi decyzyjnemu lub podzieleniu odpowiedzialności decyzyjnej w ramach tego samego przedsięwzięcia między różne kompetentne podmioty, ma obiekty dotyczące dokładnego sposobu, w jaki obowiązki zostały rozłożone na różne kompetentne podmioty. Zdaniem Komisji przepisy irlandzkie nie nakładają na kompetentne podmioty obowiązku skutecznego koordynowania swoich działań i z tego względu są niezgodne z art. 2, 3 i 4 dyrektywy.

Brak zastosowania dyrektywy do robót rozbiórkowych

Komisja jest zdania, że gdy inne przesłanki określone w dyrektywie są spełnione, OOS musi być przeprowadzana w odniesieniu do robót rozbiórkowych. Irlandia starała się wyłączyć z tego obowiązku prawie wszystkie roboty rozbiórkowe, przyjmując Planning and Development Regulations 2001 (załącznik 2 część 1 klasa 50). Według twierdzenia Komisji jest to w sposób oczywisty niezgodne z dyrektywą.

(¹) Dz.U. 175, s. 40.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 grudnia 2008 r. w sprawie T-212/07 Harman International Industries, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 3 lutego 2009 r. przez Barbarę Becker

(Sprawa C-51/09 P)

(2009/C 82/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Barbara Becker (przedstawiciele: P. Baronikians, A. Hofstetter, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Harman International Industries, Inc., Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie pkt 1 sentencji wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 grudnia 2008 r. w sprawie T-212/07, na mocy którego stwierdzono nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 7 marca 2007 r. (sprawa R-502/2006-1);
- uchylenie pkt 3 sentencji wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 grudnia 2008 r.;
- obciążenie Harman International Industries, Inc. kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w toku całego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie uznał, że istnieje podobieństwo między zgłoszonym przez wnoszącą odwołanie znakiem towarowym „Barbara Becker” a znakiem towarowym „BECKER” spółki Harman International Industries, Inc. i z tego względu niewłaściwie zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, uznając, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 11 grudnia 2008 r. w sprawie T-339/06, Grecja przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 6 lutego 2009 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-54/09 P)

(2009/C 82/37)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias i M. Tassopoulou)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie niniejszego odwołania;
- uchylene wyroku Sądu Pierwszej Instancji;
- uwzględnienie wniosków zawartych w skardze;
- obciążenie Komisji całością poniesionych przez nas kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Grecka podnosi, że: 1) SPI dokonał błędnej interpretacji art. 16 ust. 1 i 2 i art. 17 rozporządzenia nr 1227/2000 uznając, że termin, o którym mowa we wspomnianym ust. 1 jest wiążący, podczas gdy — jak wynika z wykładni art. 16 ust. 2 i art. 17 tego rozporządzenia — termin ten ma charakter instrukcyjny; 2) SPI dokonał błędnej interpretacji art. 10 WE i ogólnych zasad prawnych gdyż 23 dni przed wydaniem zaskarżonej decyzji Komisja, posiadając wiedzę na temat sprostowanych danych nie uwzględniła ich, a także dopuszcza ona dowody przedstawione przez inne państwa członkowskie po upływie terminu, choć nie uczyniła tego w odniesieniu do Grecji i narusza tym samym zasadę lojalnej współpracy, zasadę dobrej administracji i zasadę równego traktowania; 3) zaskarżony wyrok SPI zawiera wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie, ponieważ uznanie, że termin ma charakter wiążący stoi w sprzeczności z uznaniem i zatwierdzeniem dopuszczalności sytuacji, w której Komisja dopuszcza dowody, mimo że zostały jej one przekazane po upływie terminu.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 grudnia 2008 r. w sprawie T-471/04 Georgios Karatzoglou przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy wniesione w dniu 16 lutego 2009 r. przez Georgiosa Karatzoglou

(Sprawa C-68/09 P)

(2009/C 82/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Georgios Karatzoglou (przedstawiciel: S. A. Pappas, dikigoros)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Odbudowy (EAO)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez organ powołujący;
- obciążenie Europejskiej Agencji Odbudowy kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącego odwołanie twierdzenie Sądu Pierwszej Instancji, że zwolnienia członków personelu tymczasowego nie wymagają uzasadnienia nie jest zgodne z ostatnim orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, narusza prawo międzynarodowe i art. 253 traktatu WE, który nakłada ogólny obowiązek uzasadnienia.

Wnoszący odwołanie twierdzi ponadto, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie uznał, iż nie przedstawił on dowodu, który mógłby uprawdopodobnić istnienie na nadużycie władzy. Kwestionuje on także twierdzenie Sądu, zgodnie z którym nie została naruszona zasada dobrej administracji.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 26 listopada 2008 r. w sprawie T-393/06 Makhteshim-Agan Holding BV i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 14 lutego 2009 r. przez Makhteshim-Agan Holding BV, Makhteshim-Agan Italia Srl, Magan Italia Srl

(Sprawa C-69/09 P)

(2009/C 82/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Makhteshim-Agan Holding BV, Makhteshim-Agan Italia Srl, Magan Italia Srl (przedstawiciele: K. Van Maldegem, C. Mereu, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-393/06 i uznanie za dopuszczalną skargi wnoszących odwołanie o stwierdzenie nieważności oraz
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji lub

- ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania skargi wnoszących odwołanie o stwierdzenie nieważności i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania (w tym kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji).

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo, ponieważ odrzucił ich skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej zawartej w piśmie z dnia 12 października 2006 r., o niewłączaniu substancji czynnej azynfosu metylowego do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin ⁽¹⁾ (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

W szczególności wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd Pierwszej Instancji popełnił naruszenie prawa poprzez fakt odrzucenia skargi ze względów dopuszczalności. Błędnie orzekł, że zaskarżona decyzja nie jest aktem zaskarżalnym na podstawie art. 230 traktatu WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 230, s. 1

SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 lutego 2009 r. — Lee/DE przeciwko OHIM — Cooperativa italiana di ristorazione (PIAZZA del SOLE)

(Sprawa T-265/06) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego PIAZZA del SOLE — Wcześniejsze słowne krajowe i międzynarodowe znaki towarowe PIAZZA i PIAZZA D'ORO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Brak podobieństwa oznaczeń)

(2009/C 82/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sara Lee/DE NV (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat C. Hollier-Larousse)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Cooperativa italiana di ristorazione Soc. coop. rl (Reggio d'Emilie, Włochy) (przedstawiciel: adwokat D. Caneva)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 lipca 2006 r. (sprawa R 235/2005-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Sara Lee/DE NV a Cooperativa italiana di ristorazione Soc. coop. rl.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sara Lee/DE NV zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 2.12.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 20 lutego 2009 r. — Komisja przeciwko Bertolete i in.

(Sprawy połączone T-359/07 P do T-361/07 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Pracownicy kontraktowi OIB — Dawni pracownicy najemni podlegający prawu belgijskiemu — Zmiana reżimu mającego zastosowanie — Decyzja Komisji określająca poziom wynagrodzenia — Równość traktowania)

(2009/C 82/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Martin i L. Lozano Palacios, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Marli Bertolete (Woluwe-Saint-Lambert, Belgia) oraz ośmiu innych pracowników kontraktowych Komisji Wspólnot Europejskich, których nazwiska zostały wymienione w załączniku do wyroku; Sabrina Abarca Montiel (Wauthier-Braine, Belgia) oraz dziewiętnastu innych pracowników kontraktowych Komisji Wspólnot Europejskich, których nazwiska zostały wymienione w załączniku do wyroku; Béatrice Ider (Halle, Belgia); Marie-Claire Desorbay (Meise, Belgia); oraz Lino Noschese (Braine-le-Château, Belgia) (przedstawiciel: L. Vogel, avocat)

Przedmiot

Trzy odwołania od wyroków Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) wydanych w dniu 5 lipca 2007 r. w sprawach F-26/06 Bertolete i in. przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowany w Zbiorze), F-24/06 Abarca Montiel i in. przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowany w Zbiorze), oraz F-25/06 Ider i in. przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowany w Zbiorze), zabiegające o uchylenie tych wyroków

Sentencja

- 1) Wyroki Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) wydane w dniu 5 lipca 2007 r. w sprawach F-26/06 Bertolete i in. przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowany w Zbiorze), F-24/06 Abarca Montiel i in. przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowany w Zbiorze), oraz F-25/06 Ider i in. przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowany w Zbiorze) zostają uchylone.
- 2) Skargi wniesione przez strony skarżące w pierwszej instancji, Marli Bertolete oraz ośmiu innych pracowników kontraktowych Komisji, których nazwiska zostały wymienione w załączniku, Sabrinę Abarcę Montiel oraz dziewiętnastu innych pracowników kontraktowych Komisji, których nazwiska zostały wymienione w załączniku, Béatrice Ider, Marie-Claire Desorbay oraz Lino Noschese, zostają oddalone.

3) Strony skarżące w pierwszej instancji oraz Komisja ponoszą własne koszty.

(¹) Dz.U C 283 z 24.11.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 lutego 2009 r. — Vitro Corporativo przeciwko OHIM- Vallon (¹)

(Sprawa T-229/07) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2009/C 82/42)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Vitro Corporativo, SA de CE (Nuevo Leon, Meksyk) (przedstawiciel: J. Botella Reina, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. López Fernández de Corres, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Vallon GmbH (Horb, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 listopada 2006 r. (sprawa R 1363/2005-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Vitro Corporativo SA de CV a Vallon GmbH.

Sentencja

- 1) Postępowanie zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 199 z 25.8.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 lutego 2009 r. — Okalux przeciwko OHIM — Ondex (ONDACELL)

(Sprawa T-126/08) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Nieuiszczenie opłaty za sprzeciw — Decyzja uznająca sprzeciw za niewniesiony — Odwołanie oczywiście pozbawione podstawy prawnej)

(2009/C 82/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Okalux GmbH (Marktheidenfeld, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Beckensträter)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Ondex SAS (Chevigny-Saint-Sauveur, Francja)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 stycznia 2008 r. (sprawa R 1384/2007-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Okalux GmbH a Ondex SAS.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Okalux GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 116 z 9.5.2008.

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 stycznia 2009 r. — Pannon Hőerőmű Zrt. przeciwko Komisji

(Sprawa T-352/08R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Decyzja Komisji stwierdzająca niezgodność ze wspólnym rynkiem pomocy państwa przyznanej przez Węgry na rzecz niektórych producentów energii elektrycznej w postaci umów kupna energii elektrycznej — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru — Wyważenie wchodzących w grę interesów)

(2009/C 82/44)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Pannon Hőerőmű Energiatermelő, Kereskedelmi és Szolgáltató Zrt. (Pannon Hőerőmű Zrt.) (Pecz, Węgry) (przedstawiciele: adwokaci M. Kohlrusz, P. Simon, G. Ormai)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Giolito i K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o zawieszenie wykonania przepisów art. 2 decyzji Komisji C (2008) 2223 wersja ostateczna z dnia 4 czerwca 2008 r. dotyczącej pomocy państwa przyznanej przez Republikę Węgierską w postaci umów kupna energii elektrycznej.

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 stycznia 2009 r. — Unity OSG FZE przeciwko Radzie i EUPOL Afganistan

(Sprawa T-511/08 R) ⁽¹⁾

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Odrzucenie oferty — Wniosek o zawieszenie wykonania — Utrata szansy — Brak pilnego charakteru)

(2009/C 82/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Unity OSG FZE (Sharjach, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: C. Bryant i J. McEwen, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Marhic i A. Vitro, pełnomocnicy); i misja policyjna Unii Europejskiej w Afganistanie (EUPOL Afganistan) (Kabul, Afganistan)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji wydanej przez EUPOL Afganistan w ramach postępowania przetargowego o odrzuceniu ofertę skarżącej i udzieleniu innemu oferentowi zamówienia na świadczenie usług dozoru i ścisłej ochrony w Afganistanie.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 7.2.2009.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2008 r. — CISAC przeciwko Komisji

(Sprawa T-442/08)

(2009/C 82/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: International Confederation of Societies of Authors and Composers (CISAC) (Neuilly-sur-Seine, Francja) (przedstawiciele: J.-F. Bellis i K. Van Hove, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC); oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi — na podstawie art. 230 WE — o stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) stanowiącego, że 24 zrzeszone w CISAC organizacje zbiorowego zarządzania z terenu EOG uczestniczyły w uzgodnionych praktykach stanowiących naruszenie art. 81 WE i art. 53 EOG, polegających na „koordynowaniu terytorialnych rozgraniczeń upoważnień do wzajemnej reprezentacji udzielanych sobie nawzajem w sposób powodujący ograniczenie licencji do terytorium krajowego każdej z organizacji zbiorowego zarządzania”.

Strona skarżąca podnosi, że w decyzji tej ograniczono się do stwierdzenia naruszenia jedynie w odniesieniu do trzech konkretnych sposobów korzystania z praw do publicznych wykonań (internet, przekaz satelitarny i przekaz drogą kablową), mimo iż umowy o wzajemnej reprezentacji obejmują generalnie wszystkie sposoby korzystania z praw do publicznych wykonań.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące dwa zarzuty główne:

- i) Według strony skarżącej Komisja popełniła błąd w ocenie i naruszyła art. 81 WE, jak również art. 253 WE, stwierdzając, że równoległe rozgraniczenie terytorialne wynikające z umów o wzajemnej reprezentacji zawieranych przez członków CISAC z terenu EOG stanowi uzgodnioną praktykę. Strona skarżąca twierdzi, iż okoliczność występowania klauzuli rozgraniczenia terytorialnego we wszystkich umowach o wzajemnej reprezentacji zawieranych przez jej członków nie jest rezultatem uzgodnionej praktyki zmierzającej do ograniczenia konkurencji. Przyczyną takiego stanu rzeczy jest raczej to, że wszystkie organizacje zbiorowego zarządzania uważają, iż umieszczanie takiej klauzuli w umowach o wzajemnej reprezentacji leży w interesie ich członków.
- ii) W drugiej kolejności strona skarżąca podnosi, że nawet jeśli wprowadzanie rozgraniczeń terytorialnych stanowi uzgodnioną praktykę, to nie skutkuje ono ograniczeniem konkurencji w rozumieniu art. 81 WE z dwóch powodów. Po pierwsze, zarzucana uzgodniona praktyka w zakresie wprowadzania rozgraniczeń terytorialnych nie jest niezgodna z prawem, gdyż dotyczy ona formy konkurencji, która nie zasługuje na ochronę. Po drugie, nawet gdyby uznano, że zarzucana uzgodniona praktyka skutkuje ograniczeniem konkurencji, nie stanowi ona według strony skarżącej naruszenia art. 81 ust. 1 WE, gdyż jest ona konieczna i proporcjonalna do jej uzasadnionego celu.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2008 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji

(Sprawa T-591/08)

(2009/C 82/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis oraz P. Katsimani, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Eurostatu w przedmiocie zakwalifikowania oferty skarżącej złożonej w otwartym postępowaniu przetargowym dotyczącym „Technologii informatycznych w dziedzinie statystyki”, część 2 „rozwój formatów SDMX” oraz część 3 „wsparcie w zakresie formatów SDMX” na drugim miejscu w ramach kaskady (Dz.U. 2008/S 120-159017), doręczonej skarżącej dwoma odrębnymi pismami z dnia 17 października 2008 r., a także stwierdzenie nieważności wszelkich dalszych powiązanych decyzji Eurostatu, włączając w to decyzję w przedmiocie udzielenia zamówienia wybranemu wykonawcy;
- zasądzenie od Eurostatu odszkodowania w wysokości 4 326 000 EUR poniesioną przez skarżącą w związku ze sporną procedurą przetargową;
- obciążenie Eurostatu poniesionymi przez skarżącą kosztami postępowania i innymi kosztami oraz wydatkami związanymi z niniejszą skargą, nawet w wypadku jej oddalenia.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca domaga się, na podstawie art. 230 WE, stwierdzenia nieważności decyzji Eurostatu w przedmiocie zakwalifikowania oferty złożonej przez skarżącą w otwartym postępowaniu przetargowym dotyczącym „Technologii informatycznych w dziedzinie statystyki”, część 2 „rozwój formatów SDMX” oraz część 3 „wsparcie w zakresie formatów SDMX” na drugim miejscu w ramach kaskady (Dz.U. 2008/S 120-159017), doręczonej skarżącej dwoma odrębnymi pismami z dnia 17 października 2008 r., jak również zasądzenia na jej rzecz odszkodowania zgodnie z art. 235 WE.

Skarżąca twierdzi, że Eurostat popełnił szereg oczywistych błędów w ocenie, a także naruszył podstawowe przepisy i zasady prawa zamówień publicznych. Zdaniem skarżącej, ocena jej oferty była niewystarczająca, Eurostat nie uzasadnił swojej decyzji, a także odmówił ustosunkowania się do szczegółowego odwołania administracyjnego złożonego przez skarżącą oraz do powiązanych z tym odwołaniem uwag skarżącej, a ponadto nie przedstawił skarżącej wyników przeprowadzonej kontroli wewnętrznej.

Skarżąca zarzuca ponadto, iż kandydatów traktowano w sposób dyskryminacyjny; w odniesieniu do jednego z członków wybranego konsorcjum nie przestrzegano kryteriów wykluczenia, a także miało miejsce naruszenie art. 93 ust. 1 oraz art. 94 rozporządzenia finansowego. Co więcej, skarżącą domaga się, by w razie uznania przez Trybunał, iż strona pozwana naruszyła przepisy rozporządzenia finansowego lub zasady przejrzystości i równego traktowania, Trybunał zasądził od Eurostatu na jej rzecz odszkodowanie w wysokości 4 326 000 EUR, co odpowiada przybliżonemu dochodowi brutto, jaki skarżąca osiągnęłaby z tytułu części 2 oraz części 3 spornego zamówienia, gdyby zostało jej ono udzielone, a to biorąc pod uwagę fakt, iż prawdopodobnie Trybunał będzie orzekał w przedmiocie skargi już po wykonaniu spornego zamówienia publicznego.

Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2009 r. — Dredging International i Ondernemingen Jan de Nul przeciwko EMSA

(Sprawa T-8/09)

(2009/C 82/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dredging International NV (Zwijndrecht, Belgia) i Ondernemingen Jan de Nul (Hofstade-Aalst, Belgia) (przedstawiciel: R. Martens, adwokat)

Strona pozwana: Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu (EMSA)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji EMSA o odrzuceniu oferty przetargowej złożonej przez utworzone przez skarżących Joint Venture Oil Combat (JVOC) i udzieleniu zamówienia oferentowi wyłonionemu w przetargu;
- stwierdzenie nieważności umowy zawartej w ramach postępowania przetargowego EMSA/NEG/3/2008 między EMSA a oferentem wyłonionym w przetargu;
- zasądzenie odszkodowania dla wyrównania strat poniesionych przez JVOC w wyniku wydania zaskarżonej decyzji, szacowanych wstępnie na kwotę 725 500 EUR, wraz z odsetkami za zwłokę poczynwszy od daty wniesienia niniejszej skargi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami obsługi prawnej poniesionymi przez JVOC.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący wnoszą o stwierdzenie nieważności wydanej przez pozwaną decyzji o odrzuceniu ich oferty złożonej w odpowiedzi na zaproszenie do składania ofert EMSA/NEG/3/2008 (część 2: Morze Północne) dotyczące umów o świadczenie usług przy użyciu statków ratowniczych usuwających skutki zanieczyszczeń olejami⁽¹⁾ oraz o udzieleniu zamówienia wyłonionemu w przetargu oferentowi. Skarżący wnoszą ponadto o zasądzenie na ich rzecz odszkodowania z tytułu szkód poniesionych przez nich rzekomo w związku z ich uczestnictwem w postępowaniu przetargowym.

Na poparcie swych żądań skarżący podnoszą cztery zarzuty.

Po pierwsze, twierdzą oni, że odmawiając udzielenia skarżącym żądanych przez nich informacji na temat powodów odrzucenia złożonej przez nich oferty, a także na temat treści i względnych zalet oferty złożonej przez wyłonionego w przetargu oferenta, pozwana naruszyła art. 135 ust. 2 rozporządzenia⁽²⁾, art. 253 WE oraz istotne wymogi proceduralne dotyczące obowiązku uzasadnienia i poszanowania prawa do obrony. Skarżący twierdzą również, że pozwana nie wstrzymała procedury podpisywania umowy z oferentem wyłonionym w przetargu na czas

wymiany istotnych informacji ze skarżącymi, przez co naruszyła ona art. 105 ust. 2 rozporządzenia finansowego⁽³⁾ oraz art. 158 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Komisji nr 2342/2002⁽⁴⁾.

Po drugie, skarżący podnoszą, iż przy dokonywaniu oceny oferty złożonej przez oferenta wyłonionego w przetargu pozwana popełniła oczywiste błędy w ocenie, naruszając w ten sposób zasady równego traktowania i niedyskryminacji zapisane w art. 89 rozporządzenia finansowego.

Po trzecie, skarżący utrzymują, że pozwana popełniła kilka oczywistych błędów w ocenie, wydając decyzję o odrzuceniu oferty złożonej przez skarżących ze względu na jej niezgodność z art. 12.2 specyfikacji przetargowej, bez dalszej analizy argumentów podniesionych przez skarżących. W ocenie skarżących pozwana naruszyła przez to ustanowione w art. 89 ust. 1 rozporządzenia finansowego zasady proporcjonalności, równego traktowania i niedyskryminacji.

Po czwarte, skarżący twierdzą, iż zgodnie z prezentowaną przez pozwaną wykładnią art. 12.2 specyfikacji przetargowej pułap budżetowy jest oczywiście nieadekwatny i nie pozwala na składanie jakichkolwiek ofert potwierdzających.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008/S 48-065631.

⁽²⁾ Rozporządzenie Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu z dnia 9 grudnia 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia finansowego z dnia 9 grudnia 2003 r., które ma zastosowanie do budżetu Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu, uchwalone przez radę administracyjną w dniu 3 lipca 2003 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2009 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji

(Sprawa T-17/09)

(2009/C 82/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: N. Korogiannakis, prawnik)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w przedmiocie odrzucenia oferty skarżącej złożonej w otwartym postępowaniu przetargowym VT/2008/019 — EMPL EESSI na „Usługi i produkty informatyczne w kontekście projektu EESSI (elektroniczna wymiana informacji o zabezpieczeniach społecznych)”⁽¹⁾, doręczonej skarżącej pismem z dnia 30 października 2008 r., a także stwierdzenie nieważności wszelkich dalszych powiązanych decyzji Komisji, włączając w to decyzję w przedmiocie udzielenia zamówienia wybranemu wykonawcy;
- zasądzenie od Komisji odszkodowania w wysokości 88 370 350 EUR za szkodę poniesioną przez skarżącą w związku ze sporną procedurą przetargową;
- obciążenie Komisji poniesionymi przez skarżącą kosztami postępowania i innymi kosztami oraz wydatkami związanymi z niniejszą skargą, nawet w wypadku jej oddalenia.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji strony pozwanej w przedmiocie odrzucenia oferty złożonej przez skarżącą w otwartym postępowaniu przetargowym VT/2008/019 — EMPL EESSI na usługi i produkty informatyczne w kontekście projektu EESSI (elektroniczna wymiana informacji o zabezpieczeniach społecznych) oraz w przedmiocie udzielenia zamówienia wybranemu wykonawcy. Skarżąca ponadto domaga się naprawienia szkody, jaką poniosła wskutek procedury przetargowej.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze, skarżąca twierdzi, iż wybrany oferent traktowany był przez Komisję w sposób uprzywilejowany w odniesieniu do wielu innych zamówień, a także, iż był on faworyzowany w toku obecnej procedury przetargowej. Skarżąca twierdzi ponadto, iż była regularnie dyskryminowana w toku tych samych procedur przetargowych.

Po drugie, skarżąca twierdzi, iż Komisja naruszyła przepisy w przedmiocie kryteriów wykluczenia zawartych w specyfikacji warunków zamówienia, naruszając tym samym art. 93 i 94 rozporządzenia finansowego⁽²⁾, a także art. 133a i 134 szczegółowych zasad wykonania tego rozporządzenia, jak również art. 45 dyrektywy 2004/18/WE⁽³⁾.

Po trzecie, skarżąca twierdzi, iż w toku dokonywana oceny oferty skarżącej przez komisję przetargową strona pozwana popełniła szereg oczywistych błędów w ocenie.

Po czwarte, skarżąca twierdzi, iż strona pozwana oparła swoją ocenę oferty skarżącej na przesłankach o ogólnym i arbitralnym charakterze, nie uzasadniła swojej decyzji, popełniając równocześnie szereg oczywistych błędów w ocenie.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008/S 111-148213.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2009 r. — Stella Kunststofftechnik przeciwko OHIM — Stella Pack (Stella)

(Sprawa T-27/09)

(2009/C 82/50)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Stella Kunststofftechnik GmbH (Eltville, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Beckensträter)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Stella Pack Sp. z o. o. (Lubartów, Rzeczpospolita Polska)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 13 listopada 2008 r., doręczonej w dniu 19 listopada 2008 r., lub stwierdzenie, że wniosek o unieważnienie z dnia 22 grudnia 2006 r. należało odrzucić jako niedopuszczalności;
- posiłkowo, uchylenie decyzji z dnia 13 listopada 2008 r., włączając w to decyzję Wydziału Unieważnień z dnia 27 lutego 2008 r., i zawieszenie wydania decyzji w przedmiocie wniosku o unieważnienie z dnia 22 grudnia 2006 r. do chwili prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie sprzeciwu B 863177;
- obciążenie strony pozwanej i interwenienta kosztami postępowania podlegającymi zwrotowi, w tym kosztami postępowania administracyjnego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Słowny znak towarowy „Stella” dla towarów z klas 6, 8, 16, 20 i 21 (wspólnotowy znak towarowy nr 15 479)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Stella Pack Sp. z o. o.

Decyzja Wydziału Unieważnień: Unieważnienie znaku towarowego, którego dotyczył wniosek, dla niektórych towarów z klas 6, 8, 16 i 20

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania skarżące

Podniesione zarzuty: Nie zostały spełnione podlegające uwzględnieniu z urzędu w postępowaniu w sprawie unieważnienia przesłanki dopuszczalności określone w rozporządzeniu (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ i rozporządzeniu (WE) nr 2868/95 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2009 r. — Park przeciwko OHIM — Bae (PINE TREE)

(Sprawa T-28/09)

(2009/C 82/51)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mo-Hwa Park (Hillscheid, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Lee)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Chong-Yun Bae (Berlin, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 13 listopada 2008 r. w sprawie R 1882/2007-4 oraz

— obciążenie interwenienta kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Graficzny znak towarowy „PINE TREE” dla towarów z klasy 28 (wspólnotowy znak towarowy nr 318 857)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Chong-Yun Bae

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Skarżący

Decyzja Wydziału Unieważnień: Unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego, którego dotyczył wniosek

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i oddalenie wniosku o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Niedopuszczalność odwołania i brak używania, które uzasadniałoby utrzymanie praw do rozpatrywanego wspólnotowego znaku towarowego zgodnie z art. 15 i 50 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2009 r. — Engelhorn przeciwko OHIM — The Outdoor Group (peerstorm)

(Sprawa T-30/09)

(2009/C 82/52)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Engelhorn KGaA (Mannheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Göpfert)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: The Outdoor Group Limited (Northampton, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji R 167/2008-5 Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 października 2008 r. oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „peerstorm” dla towarów i usług z klasy 25 (wspólnotowy znak towarowy nr 4 115 382)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: The Outdoor Group Limited

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „PETER STORM” dla towarów z klasy 25 (wspólnotowy znak towarowy nr 833 566) oraz brytyjski znak towarowy „PETER STORM” dla towarów z klasy 18

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie zgłoszenia

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje żadne prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, oraz zasady 22 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 ⁽²⁾, ponieważ uzasadniające utrzymanie praw do znaku używanie nie zostało wykazane w wystarczający sposób.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2009 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji

(Sprawa T-33/09)

(2009/C 82/53)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i J.A. de Oliveira, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- w charakterze żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji C(2008) 7419 z dnia 25 listopada 2008 r., w której Komisja nakazała Republice Portugalskiej dokonanie zapłaty okresowej kary pieniężnej, zasądzonej w wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-70/06, od dnia 10 stycznia 2008 r.,
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności ww. decyzji w zakresie, w jakim wywołuje ona skutki po dniu 29 stycznia 2008 r.
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania lub, w razie gdyby Trybunał Sprawiedliwości ograniczył się do obniżenia kwoty okresowej kary pieniężnej, obciążenie każdej ze stron własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 230 WE, podnosząc naruszenie przez Komisję postanowień traktatu WE lub przepisów prawnych dotyczących jego stosowania.

Zdaniem skarżącej Komisja faktycznie dopuściła się naruszenia traktatu WE lub przepisów prawnych dotyczących jego stosowania, nakazując zapłatę kwoty odpowiadającej okresowej karze pieniężnej, którą zasądził od skarżącej Trybunał Sprawiedliwości w sprawie C-70/06, za okres od dnia 10 stycznia do dnia 17 lipca 2008 r., przypadający po tym, jak skarżąca w pełni zastosowała się do obowiązku dostosowania prawa wewnętrznego do dyrektywy 89/665 ⁽¹⁾.

W dniu 10 stycznia 2008 r., gdy Trybunał Sprawiedliwości ogłosił wyrok w sprawie C-70/06 — w którym od skarżącej została zasądzona okresowa kara pieniężna w za każdy dzień opóźnienia w podjęciu środków niezbędnych do zastosowania się do wyroku z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-275/03 Komisja przeciwko Portugalii, polegających na uchyleniu dekretu z mocą ustawy nr 48051 z dnia 21 listopada 1967 r., który uzależniał przyznanie odszkodowania osobom, które doznały uszczerbku w wyniku naruszenia prawa wspólnotowego w zakresie zamówień publicznych lub krajowych przepisów transponujących to prawo, od wykazania umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa — Republika Portugalska przyjęła już ustawę nr 67/2007, uchylającą wspomniany dekret z mocą ustawy i ustanawiający nowe zasady pozaumownej odpowiedzialności cywilnej państwa i pozostałych podmiotów publicznych oraz ogłosiła tę ustawę w *Diário da República*, Seria I, nr 251, w dniu 31 grudnia 2007 r. Ustawa ta weszła w życie po upływie trzydziestu dni od dnia ogłoszenia, tj. w dniu 30 stycznia 2008 r.

W dniu 4 stycznia 2008 r. skarżąca poinformowała o tym fakcie Trybunał Sprawiedliwości i zwróciła się o dołączenie kopii wspomnianej ustawy do akt sprawy C-70/06. Jednak ze względu na to, że postępowanie znajdowało się na bardzo zaawansowanym etapie, Trybunał Sprawiedliwości nie mógł już uwzględnić tej okoliczności, a w dniu 10 stycznia 2008 r. wydał wyrok.

W związku z tym skarżąca uważa, że nakaz zapłaty okresowej kary pieniężnej może obejmować jedynie okres do dnia 9 stycznia 2008 r. lub, w najgorszym razie, z uwagi na to, że wejście w życie ustawy nr 67/2007 nie nastąpiło w dniu jej ogłoszenia, do dnia 29 stycznia 2008 r. Nakaz wydany przez Komisję jest zatem całkowicie bezzasadny w odniesieniu do okresów późniejszych.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. L 395, s. 33).

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2009 r. — dm-drogerie markt przeciwko OHIM — Distribuciones Mylar (dm)

(Sprawa T-36/09)

(2009/C 82/54)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: dm-drogerie markt GmbH + Co. KG (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Bludovsky i C. Mellein)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Distribuciones Mylar, SA (Gelves, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 października 2008 r. w sprawie R 228/2008-1 i wydanie orzeczenia o oddaleniu sprzeciwu w całości;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 października 2008 r. w sprawie R 228/2008-1 i przekazanie sprawy OHIM;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 października 2008 r. w sprawie R 228/2008-1; i
- obciążenie Distribuciones Mylar, SA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „dm” dla towarów z klas 1, 3-6, 8-11, 14, 16, 18, 20-22, 24-32, 34 i usług z klasy 40

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Distribuciones Mylar, SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Hiszpanii graficzny znak towarowy „DM” nr 2 561 742 dla towarów i usług z klas 9 i 39

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 57 i 59 rozporządzenia Rady nr 40/94 ze względu na mylne uznanie przez Izbę Odwoławczą, że pismo strony pozwanej z dnia 8 czerwca 2007 r. nie zawiesiło terminu na wniesienie odwołania; naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 ze względu na dokonanie przez Izbę Odwoławczą błędnej oceny, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku spornych znaków towarowych z uwagi na podobieństwo towarów nimi objętych; naruszenie zasady 17 ust. 2 i 4 rozporządzenia Komisji nr 2868/95⁽¹⁾ ze względu na niestwierdzenie przez Izbę Odwoławczą, że Distribuciones Mylar, SA nie przedstawiła zasadniczych elementów sprzeciwu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995 L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2009 r. — Advance Magazine Publishers przeciwko OHIM — Selecciones Americanas (VOGUE CAFÉ)

(Sprawa T-40/09)

(2009/C 82/55)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Advance Magazine Publishers, Inc. (Nowy York, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciel: T. Alkin, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Selecciones Americanas, SA (Sitges (Barcelona), Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie R 280/2008-4 w zakresie, w jakim odnosi się ona do sprzeciwu opartego na rejestracji w Hiszpanii znaków towarowych nr 255 186 i 2 529 728;
- zmiana decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie R 280/2008-4 tak, aby nastąpiło wstrzymanie rozpatrzenie sprzeciwu do czasu wydania decyzji w sprawie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 3 064 219; oraz
- obciążenie Selecciones Americanas, SA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „VOGUE CAFÉ” dla towarów i usług należących do klas 21, 25 i 43

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Selecciones Americanas, SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny znak towarowy „Vogue Juan Fort, S.A. — Badalona” zarejestrowany w Hiszpanii pod nr 255 186 dla towarów z klasy 25; graficzny znak towarowy „VOGUE studio” zarejestrowany w Hiszpanii pod nr 2 529 728 dla towarów z klasy 25; zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 3 064 219 w odniesieniu do graficznego znaku towarowego „VOGUE” dla towarów i usług z klas 25, 35 i 39

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w stosunku do wymienionych w zgłoszeniu towarów z klasy 25

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 43 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) lub zasady 22 ust. 3 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 ⁽¹⁾ ze względu na to, że Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że dowody przedstawione przez Selecciones Americanas, S.A. wykazały używanie znaku towarowego zarejestrowanego w Hiszpanii pod nr 255 186; naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 ze względu na to, że Izba Odwoławcza nieprawidłowo uznała, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego i znaku towarowego zarejestrowanego w Hiszpanii pod nr 2 529 728; naruszenie zasady 20 ust. 7 rozporządzenia Komisji nr 2868/95, ponieważ Izba Odwoławcza nie uzasadniła powodów odmowy zawieszenia postępowania do czasu wydania decyzji w postępowaniu w sprawie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 3 064 219.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2009 r. — Hipp & Co przeciwko OHIM — Nestlé (Bebio)

(Sprawa T-41/09)

(2009/C 82/56)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hipp & Co (Sachseln, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci A. Bognár i M. Kinkeldey)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Société des Produits Nestlé, S.A. (Vevey, Szwajcaria)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 listopada 2008 r. w sprawie R 1790/2007-2; i
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Bebio” dla towarów z klas 5, 29, 30 i 32

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Société des Produits Nestlé, S.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny międzynarodowy znak towarowy nr 187 436 „BEBA” dla towarów z klas 5, 29 i 30; słowny wspólnotowy znak towarowy nr 3 043 387 „BEBA” dla towarów należących do klas 5, 29 i 30

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 ze względu na dokonanie przez Izbę Odwoławczą błędnej oceny, że w przypadku spornych znaków towarów istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2009 r. — Komisja przeciwko Antiche Terre

(Sprawa T-51/09)

(2009/C 82/57)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Dal Ferro, avocat et V. Joris, pełnomocnik)

Strona pozwana: Antiche Terre scarl Società Agricola Cooperativa (Arezzo, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie od pozwanej zwrotu kwoty głównej w wysokości 47 933 240 EUR z odsetkami według stawki wskazanej w art. 5.4.3 ogólnych warunków umowy (stawka BCE + 2 %) w dacie uzyskania kwoty (od 4 grudnia 1997 r. dla kwoty 46 197 900 EUR i od 18 grudnia 1997 r. dla kwoty 1 735 340 EUR) i do 1 kwietnia 2003 r., oraz innych odsetek według tej samej stawki od dnia 4 stycznia 2004 r. do rzeczywistej zapłaty z odliczeniem kwoty 461 979 EUR, dokonanej w dniu 25 stycznia 2005 r.;

— tytułem subsydiarnym zasądzenie od pozwanej zwrotu kwoty głównej w wysokości 47 933 240 EUR z odsetkami według stawki przewidzianej w przepisach włoskich w dniu 4 stycznia 2004 r. do rzeczywistej zapłaty z odliczeniem kwoty 461 979 EUR, dokonanej w dniu 25 stycznia 2005 r.;

— obciążenie Antiche Terre Società Agricola Cooperativa kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze wniesione na podstawie art. 238 WE Komisja wnosi o zwrot kwot wypłaconych na rzecz Antiche Terre scarl Società Agricola Cooperativa a responsabilità limitata (zwanej dalej: „Antiche Terre” lub „skarżącą”), w ramach programu THERMIE, na realizację jednostki produkcji energii elektrycznej (10 MWe) z zastosowaniem spalania biomasy. Umowa referencyjna (nr BM/188/96) została zawarta pomiędzy pozwaną, będącą koordynatorem, a dwoma innymi spółkami, mającymi siedzibę w Finlandii i Hiszpanii.

Antiche Terze dopuściła się szeregu istotnych opóźnień w uruchomieniu tego projektu; wystąpiła ona i uzyskała przedłużenie terminu na realizację prac. Ponadto pozwana zaproponowała istotne zmiany warunków umowy w zakresie odstąpienia od procesu spalania biomasy i produkcji energii elektrycznej w ilości znacznie mniejszej niż uprzednio przewidziana.

Komisja nie mogła zgodzić się na te radykalne zmiany projektu, który nie mógł być finansowany w ramach programu THERMIE.

W konsekwencji stwierdziwszy, że pozwana nie wykonała tej jednostki zgodnie z tym co wskazano w pierwotnie przedstawionym projekcie, Komisja jest zmuszona do rozwiązania umowy BM/188/96 wskazując ponadto, że brak wykonania pierwotnego projektu może prowadzić do odzyskania całości lub części kwot przekazanych pozwanej.

Komisja kilkakrotnie bezskutecznie żądała od Antiche Terre zwrotu wypłaconej tytułem zaliczki kwoty 47 933 240 EUR. Po wykorzystaniu gwarancji i kolejnym żądaniu zwrotu tej kwoty Komisja wystąpiła do Sądu Pierwszej Instancji.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2009 r. — Nycomed Danmark przeciwko Europejskiej Agencji Leków

(sprawa T-52/09)

(2009/C 82/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nycomed Danmark ApS (Roskilde, Dania) (przedstawiciele: C. Schoonderbeek, H. Speyart van Woerden, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji
- obciążenie Europejskiej Agencji Leków kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi, na podstawie art. 230 WE i art. 73a rozporządzenia (WE) nr 1901/2006 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady, o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Leków (zwanej dalej „Agencją”) EMEA-000194-IPI01-07 z dnia 28 listopada 2008 r. o oddaleniu wniosku o zastosowanie zwolnienia na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

Skarżąca wniosła o przyznanie jej powyższego zwolnienia w odniesieniu do środka umożliwiającego obrazowanie w ultrasonokardiografii, który ma być sprzedawany pod nazwą Imagify, przeznaczonego do diagnozowania choroby wieńcowej u dorosłych. Zaskarżoną decyzją Agencja odmówiła przyznaniu skarżącej zwolnienia uzasadniając, że choroba lub stan, do leczenia, których produkt leczniczy jest przeznaczony to nie choroba wieńcowa, lecz wada przepływu mięśniowego występująca również u dzieci.

Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza prawo, ponieważ opiera się na wykładni i stosowaniu pojęcia „choroba lub stan, do leczenia, których produkt leczniczy jest przeznaczony” w rozumieniu art. 11 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1901/2006, które zdaniem skarżącej są błędne ze względu na nieuwzględnienie wskazań leczniczych opisanych w złożonym równocześnie wspólnotowym wniosku o dopuszczenie do obrotu oraz ze względu na to, że wady przepływu mięśniowego nie stanowią choroby ani stanu, lecz są znakiem możliwości wystąpienia różnych chorób.

Skarżąca podnosi również, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem ze względu na to, że stanowi próbę nadużycia przez Agencję przysługujących jej kompetencji zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. b) i art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1901/2006, w celu osiągnięcia celu, którego przepisy te nie przewidują, to znaczy obowiązku przedstawienia planu badania pediatrycznego w odniesieniu do wskazań nieobjętych złożonym równocześnie wspólnotowym wnioskiem o dopuszczenie do obrotu.

(¹) Rozporządzenie (CE) nr 1901/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie produktów leczniczych stosowanych w pediatrii oraz zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1768/92, dyrektywy 2001/20/WE i 2001/83/WE i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 (Dz.U. 2006 L 378, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2008 r. — Schemaventotto przeciwko Komisji

(Sprawa T-58/09)

(2009/C 82/59)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Schemaventotto SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Siragusa, G. Scassellati Sforzolini, G. C. Rizza, M. Piergiorganni)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji zawartych w piśmie z dnia 13 sierpnia 2008 r. nr ref. C(2008) 4494, wystosowanym przez komisarz Neelie Kroes w imieniu Komisji do władz włoskich, dotyczącej postępowania na podstawie art. 21 rozporządzenia dotyczącego kontroli koncentracji przedsiębiorstw (sprawa COMP/M.4388 — Abertis przeciwko Autostrade) oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wniesiona skarga dotyczy decyzji zawartej w piśmie komisarz Neelie Kroes z dnia 13 sierpnia 2008 r., w którym zgodnie z twierdzeniami strony skarżącej, pozwana poinformowała władze włoskie o decyzji o odstąpieniu od dalszego postępowania w sprawie COMP/M.4388 — Abertis przeciwko Autostrade na podstawie art. 21 rozporządzenia Rady (WE) z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (zwanego dalej rozporządzeniem). W istocie bowiem do Komisji należy zatwierdzanie przepisów wykonawczych w zakresie

procedury autoryzacji „przeniesienia” koncesji na budowę i eksploatację autostrad (dyrektywy z 2007 r. oraz rozporządzenie z 2008 r.). Niemniej jednak w wymienionym wyżej piśmie strona pozwana wstrzymała się od wyrażenia swego stanowiska co do zgodności włoskich przepisów dotyczących procedury autoryzacji przeniesienia koncesji na budowę i eksploatację autostrad z przepisami w dziedzinie rynku wewnętrznego.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca powołuje się na naruszenie art. 21 rozporządzenia dotyczącego koncentracji, opierając się na następujących argumentach:

- Komisja nie może w żadnych okolicznościach odwoływać się do zmian w przepisach mających znaczenie w sprawie, które nastąpiły po dniu 31 stycznia 2007 r. — dacie wstępnej oceny. Ponieważ służący Komisji na mocy art. 21 ust. 4 rozporządzenia zakres swobodnego uznania jest ściśle związany z kontekstem oceny szczególnej transakcji dotyczącej koncentracji o wymiarze wspólnotowym, z którą znajdujące zastosowanie przepisy krajowe pozostają w związku, późniejsze zmiany w przepisach nie mogły odnosić żadnego wpływu na wcześniejsze postępowanie władz włoskich, które spowodowały odstąpienie od koncentracji w grudniu 2006 r. — na trzy miesiące po stwierdzeniu jej zgodności ze wspólnym rynkiem na mocy art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia.
- Strona skarżąca zarzuca Komisji nadużycie lub niewłaściwe użycie władzy, polegające na powołaniu nieodpowiedniej podstawy prawnej dla decyzji o „odstąpieniu” od dalszego postępowania w przedmiocie spornych włoskich przepisów. Skarżąca podnosi w tym względzie, że stwierdzając, iż zmiany legislacyjne dokonane w międzyczasie spowodowałyby, że zastrzeżenia wyrażone w wstępnej ocenie z dnia 31 stycznia 2007 r. nie miałyby miejsca w przyszłości, Komisja wydała na podstawie art. 21 rozporządzenia rodzaj decyzji nieprzewidziany tym przepisem. Komisja skorzystała bowiem z kompetencji wyrażonych w art. 21 w celu stwierdzenia zgodności z prawem wspólnotowym ogólnych przepisów ustanowionych przez państwo członkowskie, całkowicie pomijając kwestie szczególnej koncentracji, w celu wstrzymania której Włochy wydały przepisy krajowe, których sprawa dotyczy.
- Uznając, że włoskie przepisy wykonawcze, wraz z poprawkami, stały się zgodne z prawem wspólnotowym Komisja pominęła późniejsze wątpliwości co do włoskiego systemu prawnego, które z pewnością nie ułatwiały ustanowienia korzystnych warunków dla ewentualnych przyszłych koncentracji dotyczących włoskiego rynku koncesji na budowę i eksploatację autostrad. Dodatkowo przepisy wydane przez włoską administrację w latach 2007 i 2008 winny również zostać uznane za sprzeczne z art. 21, ponieważ przepis ten nakłada szerszy zakres obowiązków w zakresie „przeniesienia” koncesji na budowę lub eksploatację autostrad niż obowiązujący zainteresowane strony w przeciwnym wypadku.

**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 lutego
2009 r. — Air One przeciwko Komisji****(Sprawa T-344/02) ⁽¹⁾**

(2009/C 82/60)

Język postępowania: włoski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 8.2.2003.**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 stycznia
2009 r. — EMSA przeciwko Portugalii****(Sprawa T-4/08) ⁽¹⁾**

(2009/C 82/61)

Język postępowania: portugalski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 183 z 19.7.2008.

SĄDU DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 17 lutego 2009 r. — Liotti przeciwko Komisji

(Sprawa F-38/08) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery — Postępowanie w sprawie oceny za rok 2006 — Reguły oceny stosowane przez oceniających)

(2009/C 82/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Amerigo Liotti (Senningerberg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat F. Frabetti)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: pełnomocnicy B. Eggers i K. Herrmann)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu kariery skarżącego za rok 2006

Sentencja wyroku

- 1) Sprawozdanie z przebiegu kariery skarżącego za okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. jest nieważne
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 158 z 21.6.2008, s. 26.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 17 lutego 2009 r. (pierwsza izba) — Stols przeciwko Radzie

(Sprawa F-51/08) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za rok 2007 — Porównanie osiągnięć — Oczywisty błąd w ocenie)

(2009/C 82/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Willem Stols (Halsteren, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer et M. Balta, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o nieumieszczeniu skarżącego na liście osób awansowanych do grupy zaszerogowania AST 11 w ramach postępowania w sprawie awansu za rok 2007

Sentencja wyroku

- 1) Decyzje z dnia 16 lipca 2007 r. i z dnia 5 lutego 2008 r., którymi Rada Unii Europejskiej odmówiła awansowania W. Stolsa do grupy zaszerogowania AST 11 w ramach postępowania w sprawie awansu za rok 2007, są nieważne
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 183 z 19.7.2008, s. 34.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 3 lutego 2009 r. — Carvalhal Garcia przeciwko Radzie

(Sprawa F-40/08) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Byli urzędnicy — Wynagrodzenia — Dodatek edukacyjny — Odmowa przyznania — Skarga wniesiona po terminie — Oczywista niedopuszczalność)

(2009/C 82/64)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Carvalhal Garcia (Sines, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat Antas da Cunha)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i J. Monteiro, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Rady o cofnięciu uprawnienia do dodatku edukacyjnego na córkę skarżącą

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna
- 2) Carvalhal Garcia ponosi całość kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 183 z 19.7.2008, s. 33.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2009 r. — Vicente Carbajosa i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa F-09/09)**

(2009/C 82/65)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Isabel Vicente Carbajosa (Bruksela, Belgia) i in. (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej sporządzenia i publikacji ogłoszenia o konkursie EPSO/AD/116/08 i EPSO/AD/117/08 i decyzji dotyczących oceny testów preselekcyjnych i egzaminów pisemnych oraz oceny egzaminów ustnych

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w przedmiocie ustalenia i publikacji wymogów odnoszących się do przystąpienia do konkursu jak i przebiegu egzaminów przeprowadzonych w ramach konkursów EPSO/AD/116/08 i EPSO/AD/117/08;
- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowych w ramach konkursów EPSO/AD/116/08 i EPSO/AD/117/08, dotyczących oceny testów preselekcyjnych i egzaminów pisemnych oraz oceny egzaminów ustnych;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2009 r. — Moschonaki przeciwko Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy**(Sprawa F-10/09)**

(2009/C 82/66)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Chrysanthe Moschonaki (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: N. Lhoëst, adwokat)

Strona pozwana: Fundacja na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy

Przedmiot i opis sporu

Po pierwsze żądanie stwierdzenia nieważności decyzji oddalającej zażalenie w sprawie mobbingu wniesione przez skarżącą przeciwko szefowi zasobów ludzkich i po drugie żądanie obciążenia pozwanej wypłatą odszkodowania za poniesioną szkodę.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora Fundacji z dnia 29 lutego 2008 r. oddalającej zażalenie w sprawie mobbingu wniesione przez skarżącą przeciwko szefowi zasobów ludzkich;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności wyraźnej decyzji Fundacji z dnia 24 października 2008 r. oddalającej zażalenie wniesione przez skarżącą w dniu 27 czerwca 2008 r. na podstawie art. 90 § 2;
- zasądzenie od Fundacji kwoty odszkodowania oszacowanego wstępnie na 100 000 EUR;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.